

**การศึกษาปัจจัยที่นำไปสู่ความสำเร็จในโครงการป้องกัน
อาชญากรรมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตภาคกลาง***
**The Study on Key Success Factors in the Crime
Prevention Program of Local Administrative
Organizations on the Central Region**

ลัคนหฤษณ์ บุญช่วย**

Sunhakrisana Boonchuay

สุนนทิพย์ จิตสว่าง***

Sumonthip Chitsawang

* บทความวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของวิทยานิพนธ์เรื่อง "การพัฒนารูปแบบนวัตกรรมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการป้องกันอาชญากรรมในเขตภาคกลาง" ตามหลักสูตรศิลปศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาอาชญาวิทยาและงานยุติธรรม คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

This research paper is part of a thesis entitled "The Development of Innovative Model For Crime Prevention of Local Administrative Organizations in the Central Region" in accordance with the Doctor of Philosophy Program in Criminology and Criminal Justice, Faculty of Political Science, Chulalongkorn University.

** นิสิตปริญญาเอก สาขาอาชญาวิทยาและงานยุติธรรม ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Graduate student in criminology and criminal justice, Faculty of Political Science, Chulalongkorn University.

Corresponding author, e-mail: thodsaponboonchuay@hotmail.com

*** ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประจำภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

Assistant Professor in Department of Sociology and Anthropology, Faculty of Political Science, Chulalongkorn University, Thesis Advisor.

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อถอดบทเรียนของโครงการนวัตกรรมในด้านการป้องกันอาชญากรรมและความปลอดภัยขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น กลุ่มตัวอย่างที่มีการบริหารจัดการที่ดี (best practice) และเพื่อศึกษาวิเคราะห์ปัจจัยความสำเร็จในการดำเนินการบริหารจัดการในโครงการนวัตกรรมด้านการป้องกันอาชญากรรมและความปลอดภัยขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในเขตภาคกลาง และเปรียบเทียบปัญหาอุปสรรคในการบริหารงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (qualitative research) ในลักษณะของการศึกษาเฉพาะกรณี (case study) จากการสังเกตแล้วสืบค้นหาแนวทางและสังเคราะห์รูปแบบใหม่โดยอาศัยทฤษฎีเป็นกรอบในการวิเคราะห์ ซึ่งมีหน่วยที่ทำการศึกษาคือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จำนวน 4 องค์กร ซึ่งคัดเลือกจากองค์กรที่มีผลการดำเนินงานจากโครงการนวัตกรรมด้านการป้องกันปัญหาอาชญากรรม จนกระทั่งประสบผลสำเร็จได้รับการประเมินเพื่อเข้ารับรางวัลต่าง ๆ ในระดับชาติ จากการศึกษามาตรฐาน พบว่า องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น กลุ่มตัวอย่างให้ความสำคัญต่อประเด็นในการที่จะสร้างความสงบเรียบร้อย การป้องกันอาชญากรรมและความปลอดภัยในท้องถิ่นโดยมีการกำหนดไว้ในแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาและได้แปลงเป็นโครงการนวัตกรรม เนื่องจากการมีบริบททางสังคมที่มีความเป็นเมืองสูงย่อมส่งผลโดยตรงต่อการเกิดอาชญากรรม สำหรับปัจจัยที่นำไปสู่ความสำเร็จพบว่ามี 6 ปัจจัย ได้แก่ 1) ผู้นำองค์กรที่มีวิสัยทัศน์ 2) สมรรถนะของพนักงานเจ้าหน้าที่ในองค์กร 3) ความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างฝ่ายบริหารกับฝ่ายนิติบัญญัติ 4) ศักยภาพขององค์กร 5) ความร่วมมือจากภาคีเครือข่ายภายนอก และ 6) การมีส่วนร่วมของประชาชน สำหรับปัญหาและอุปสรรคพบว่าเกิดจากความยุ่งยากซับซ้อนในการประสานงานกับหน่วยงานราชการภายนอก และความจำเป็นในการต้องพึ่งพิงระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ

คำสำคัญ : การป้องกันอาชญากรรม, องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น, โครงการนวัตกรรมท้องถิ่น

Abstract

The objectives of this research were to study and investigate lessons learned from crime prevention and safety innovative program of local administrative organizations with best practice, to study and analyze key success factors for implementing crime prevention and safety innovative program of individual local administrative organizations, and to compare problems and obstacles in the administration of local administrative organizations. This study was a qualitative research through a case study without any action on the subjects. This study aimed to investigate knowledge and facts, inquire and synthesize into new model based on theoretical framework. The sample of this study were four local administrative organizations selected from those with successful performance on crime prevention and safety innovative program and being evaluated for national prize. From a field study, the sample placed the importance on building peace and order and local crime prevention and safety by integrating these issues into strategic plan for development and transforming them into an innovative program. High urbanization of social context would directly affect the crime rate. There were six key success factors including 1) visionary leadership, 2) competency of internal officers, 3) good relationship between executive and legislative branches, 4) organizational potential, 5) external network collaboration, and 6) public participation. The problems and obstacles were the difficulties and complexity of coordinating with external agencies and necessary reliance on information technology system.

Keywords : Crime prevention, Local administrative organizations, Local innovation program

บทนำ

กระแสของการเปลี่ยนผ่านกระบวนการทัศน์ในทางด้านการบริหารงานภาครัฐ ได้ส่งผลต่อการปรับบทบาทของภาคส่วนราชการไทยอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ในฐานะสถาบันหลักในการบริหารและจัดการรวมไปถึงการกำหนดทิศทางและนำนโยบายไปปฏิบัติ ที่ผ่านมาก็พิสูจน์ให้เห็นว่าประเทศไทยมีการปรับเปลี่ยนระบบราชการอยู่ตลอดเวลาเพื่อให้เข้ากับบริบทและความท้าทายต่าง ๆ ที่กำลังเข้ามาปะทะ ซึ่งเท่ากับว่าหากรัฐบาลยังคงดำเนินการแบบเดิมโดยที่จะไม่ปรับบทบาทใหม่หรือปฏิรูปใด ๆ ก็จะทำให้การดำเนินการไร้ประสิทธิภาพได้ในที่สุด ในงานดุซงึนนิพนธ์ของสมใจ สังข์แสดมภ์ (2554) ได้ศึกษาเรื่องการปรับเปลี่ยนบทบาทภาครัฐไทยกับการมีส่วนร่วมของภาคประชาสังคมและชุมชน สะท้อนให้เห็นถึงความจำเป็นของรัฐและกลไกของรัฐต่อการปรับบทบาทเสียใหม่ได้อย่างชัดเจนหลังจากเปิดช่องทางให้ภาคประชาสังคมและชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการบริการสาธารณะ (สมใจ สังข์แสดมภ์, 2554: 1) กระนั้นแล้วนัยสำคัญของการบริหารราชการแผ่นดินของประเทศไทยจึงไม่ใช่การรวมศูนย์อำนาจที่เข้มแข็งแบบเดิมอีกต่อไป แต่จำเป็นที่จะต้องหันกลับมาทบทวนบทบาทโดยเฉพาะในส่วนที่มีความใกล้ชิดกับประชาชนมากที่สุด นั่นก็คือในภาคส่วนของการบริหารส่วนท้องถิ่นที่มุ่งเป้าหมายไปที่การกระจายอำนาจให้มากที่สุด อย่างน้อยธนาคารโลก (World Bank) ได้ประกันถึงหลักการดังกล่าวมาอย่างยาวนาน แม้กระทั่งรายงานการพัฒนาของธนาคารโลกฉบับปัจจุบัน (2017) ก็ยังส่งเสริมอย่างต่อเนื่องถึงหลักการกระจายอำนาจ (decentralization) ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ (World Bank, 2017) ในส่วนของประเทศไทยปรากฏการณ์ที่ดูเหมือนจะสร้างความสิ้นสะเทือนต่อแวดวงราชการอยู่ไม่น้อย เมื่อมีการประกาศใช้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 ส่งผลให้การบริหารราชการแผ่นดินไทยทั้งระบบเริ่มมีการปฏิรูปองค์กรกันอย่างจริงจัง ทั้งนี้เพราะเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญมุ่งสู่การปฏิรูปทางการเมืองทั้งระบบ หัวใจสำคัญคือการลดการรวมศูนย์อำนาจรัฐและกระจายอำนาจสู่ประชาชน สอดคล้องกับนักวิชาการด้านรัฐศาสตร์อย่างตระกูล มีชัย

ที่มองว่ากลไกอย่างหนึ่งคือต้องเพิ่มบทบาทและความสำคัญขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตระกูล มีชัย ชิวา ในช่วงระยะนั้นสิ่งที่เป็นรูปธรรมคือการออกกฎหมายใหม่หลายฉบับเพื่อสนับสนุนการกระจายอำนาจ เช่น พระราชบัญญัติแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจ พ.ศ. 2542 พระราชบัญญัติการบริหารบุคคลท้องถิ่น พ.ศ. 2542 รวมทั้งการจัดตั้งคณะกรรมการกระจายอำนาจและสำนักงานคณะกรรมการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นกลไกการขับเคลื่อนนโยบายการกระจายอำนาจในช่วงก่อนทศวรรษที่ผ่านมาประเทศไทยมีการขับเคลื่อนการกระจายอำนาจและการปกครองท้องถิ่นที่ส่งผลกระทบต่อ การเปลี่ยนแปลงระบบการปกครองท้องถิ่นโดยตรงมิใช่น้อย อาทิ การเปิดโอกาสให้ประชาชนเลือกสมาชิกสภาผู้แทนของตน รวมทั้งผู้บริหารสูงสุดได้โดยตรง การให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการรับรู้ข่าวสารและมีส่วนร่วมในการบริหารกิจการท้องถิ่นโดยตรง มีการกระจายอำนาจหน้าที่และงบประมาณ ผลที่เกิดขึ้นจึงทำให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นหลายแห่งริเริ่มนวัตกรรมการบริหารและมีผลงานที่สนับสนุนความเข้มแข็งของชุมชนตนเอง (ตระกูล มีชัย, 2559: 57) ในระยะแรกของการกระจายอำนาจนี้เอง วีระศักดิ์ เครือเทพ และคณะ (2557) ถือว่ายุคนี้จึงเป็นยุคทองขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอย่างแท้จริง กล่าวคือประชาชนทั่วไปเกิดความเชื่อมั่นในพลังของตนเองมากขึ้น ทำให้ส่งผลมายังรัฐธรรมนูญฉบับปี พ.ศ. 2550 ที่ได้มีบทบัญญัติด้านการปกครองท้องถิ่นไว้อย่างกว้างขวางและชัดเจนเป็นครั้งแรกด้วยแล้วยิ่งทำให้ภาคส่วนต่าง ๆ ในสังคมมีความตื่นตัวและคาดหวังที่จะเห็นการเปลี่ยนแปลงขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมากขึ้น กระแสการกระจายอำนาจที่พุ่งขึ้นสูงนี้ได้กลบเกลื่อนบรรดาส่วนราชการและนักการเมืองที่ไม่เห็นด้วยกับการกระจายอำนาจไว้เบื้องล่างกลายเป็นพลังเงียบและไม่แสดงอาการต่อต้านในทันที แต่เลือกที่จะรอการประทุขึ้นมาใหม่ในวันข้างหน้าแทน (วีระศักดิ์ เครือเทพ และคณะ, 2557: 228)

ดังนั้นโจทย์ที่สำคัญขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในกระแสความคิดของการปกครองท้องถิ่นสมัยใหม่ที่บรรดานักวิชาการทั้งในและต่างประเทศพยายามสร้างกรอบและนิยามขึ้นมา จึงกลายเป็นความท้าทายใหม่ที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

จะต้องให้ความสนใจโดยพยายามเพิ่มสมรรถนะในการแข่งขันเพื่อให้ท้องถิ่นของตนมีความเจริญก้าวหน้าและสามารถเผชิญกับสิ่งท้าทายกับบริบทที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาเสมอ เพราะฉะนั้นการนิยามถึงการกระจายอำนาจจึงไม่ได้สนใจเพียงเฉพาะเรื่องเขตแดน พื้นที่ ความเป็นสถาบันที่มีโครงสร้างทางการเมือง รวมไปถึงกรอบภาระหน้าที่ที่ตายตัวอีกต่อไป หากแต่จะต้องทำทุกวิถีทางที่ต้องจัดให้เป็นรูปแบบการปกครองที่มีการจัดระบบให้ประชาชนเกิดความอยู่ดีกินดี ดังคำกล่าวที่เคยเป็นที่นิยมอยู่ช่วงหนึ่งในสังคมไทยว่า “น้ำไหล ไฟสว่าง ทางดี มีงานทำ” ทั้งนี้นอกจากจะมุ่งเน้นที่คุณภาพชีวิตที่ดีแต่เพียงอย่างเดียวผู้วิจัยมองว่าไม่เพียงพออีกต่อไปยังต้องคำนึงถึงประเด็นความมั่นคงปลอดภัยด้วยเพราะในทุกวันนี้ การเปลี่ยนแปลงของโลกที่อาศัยเทคโนโลยีที่ทันสมัยแต่กระนั้นย่อมมาพร้อมกับปัญหาที่ตามมาด้วย กระนั้นเมื่อพิจารณาถึงการถ่ายโอนภารกิจเพื่อตอบรับกับแผนการกระจายอำนาจในระยะแรกของรัฐบาลจะมีจำนวนทั้งหมด 2 แผนปฏิบัติการรวมทั้งสิ้น 262 ภารกิจ นั้นพบว่าส่วนใหญ่แล้วรัฐบาลมุ่งเน้นการถ่ายโอนในด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานกับการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนในท้องถิ่นเป็นหลักมากกว่าที่จะให้ความสำคัญด้านการป้องกันปัญหาอาชญากรรมหรือการรักษา ความปลอดภัยในชุมชน ทั้ง ๆ ที่ปัญหาอาชญากรรมในท้องถิ่นถือว่่ายังเป็นปัญหาที่ดำรงอยู่คู่สังคมไทยอย่างยาวนานและปรากฏว่าระดับความรุนแรงของอาชญากรรมในปัจจุบันที่สำรวจโดยสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ (นิด้า) ในปี พ.ศ. 2560 พบปัญหาที่ถือว่ามี ความรุนแรงอยู่ในระดับมากปรากฏตามสี่สาธารณะต่าง ๆ ได้แก่ การฆาตกรรม การทะเลาะวิวาท การข่มขืน หรือกระทำชำเราทางเพศ การปล้นชิงทรัพย์ หรือก่อความไม่สงบในสามจังหวัดชายแดน เป็นต้น ให้เห็นอยู่เป็นที่ประจักษ์ นอกจากนี้งานสำรวจของนิด้ายังได้ระบุถึงสาเหตุปัจจัยของการเกิดอาชญากรรมของสังคมไทยมาเป็นอันดับแรกมีค่าเฉลี่ยทางสถิติสูงถึงร้อยละ 48.80 ระบุว่า เกิดมาจากสภาพสังคมที่เปลี่ยนไป ทั้งเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม ชีวิต ความเป็นอยู่ และเทคโนโลยีที่เข้ามาแทนที่ตามหลักการเคลื่อนไหวของโลกที่มีพลวัต (สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, 2560: ออนไลน์) อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าปัจจุบันนี้ภาครัฐเองจะมุ่งเน้นให้มีการบังคับใช้

กฎหมายที่เข้มงวดและบทลงโทษที่มีความรุนแรงเพิ่มขึ้นเท่าใดก็ตามในการแก้ไขปัญหาด้านความปลอดภัย หรือมุ่งเน้นการตอบโต้ผู้กระทำความผิดอย่างรวดเร็วขึ้นเท่าใดก็ตาม สังเกตได้ชัดเจนจากการมีจำนวนผู้ต้องขังในเรือนจำที่สูงขึ้นโดยประมาณกว่า 3 แสนราย แต่วิธีการเหล่านี้ต่างก็มีข้อจำกัดและมีได้ช่วยลดความเสียหายเท่าใดนัก กระนั้น การส่งเสริมให้ภาคชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมรับผิดชอบในการรักษาความปลอดภัยและความสงบเรียบร้อยโดยการสนับสนุนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจึงถือเป็นการปรับเปลี่ยนวิธีคิดในการแก้ปัญหาความสงบเรียบร้อยจากมาตรการเชิงรับสู่มาตรการเชิงรุก (วีระศักดิ์ เครือเทพ, 2548: 60) งานวิจัยของสุนนทิพย์ จิตสว่าง และคณะ (2560) ที่ได้ศึกษาถึงบทบาทขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการป้องกันปัญหาอาชญากรรม งานวิจัยนี้ได้สะท้อนให้เห็นอย่างชัดเจนถึงบทบาทที่ยังจำกัดอยู่มากต่อประเด็นในการป้องกันปัญหาอาชญากรรม ทั้ง ๆ ที่ปัญหาการก่ออาชญากรรม โดยเฉพาะปัญหาอาชญากรรมพื้นฐาน (street crime) ยังคงเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง แต่บทบาทขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต่อการป้องกันปัญหาอาชญากรรม กลับอยู่ในระดับปานกลางเท่านั้น ซึ่งเกิดปัญหาจากการเข้าใจบทบาทที่ยังไม่ถูกต้อง และความชัดเจนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเอง (สุนนทิพย์ จิตสว่าง และคณะ, 2560: 60) กระนั้นหากมีการส่งเสริมและสนับสนุนจากรัฐบาลอย่างจริงจัง ด้วยการออกกฎหมายที่ชัดเจนย่อมสามารถทำให้ท้องถิ่นมีขีดความสามารถ และมีศักยภาพในการบริหารจัดการด้วยตนเองได้ เพราะนักวิชาการมีมุมมองว่า ปัญหาที่เกิดขึ้นในท้องถิ่นย่อมต้องการให้คนในท้องถิ่นนั้น ๆ แก้ไขปัญหาด้วยตนเอง อย่างกรณีจรัส สุวรรณมาลา และคณะ (2548) ได้ศึกษาวิจัยถึงวิถีใหม่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในประเทศไทย มาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2548 งานวิจัยนี้ได้รวบรวมและนำเสนอโครงการต่าง ๆ ที่ขณะนั้นเรียกว่า “นวัตกรรม” ปรากฏสู่สาธารณะ เป็นครั้งแรก โดยเสนอว่าการกระจายอำนาจผสมผสานกับนวัตกรรมจะมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ จำนวนของนวัตกรรมจึงเพิ่มขึ้นคู่ขนานกับการกระจายอำนาจ และที่สำคัญนวัตกรรมที่หลากหลาย จะแสดงถึงผลสำเร็จของการกระจายอำนาจด้วยเช่นกัน โดยในบรรดานวัตกรรมหรือโครงการจำนวนมากนี้

แบ่งด้านต่าง ๆ ออกเป็น 10 ด้านด้วยกัน หนึ่งในนั้นที่มีความโดดเด่นคือ ด้านการรักษาความสงบเรียบร้อยและความปลอดภัยของชุมชน (จรัส สุวรรณมาลา และคณะ, 2548: 9) สอดคล้องกับงานวิจัยของโกวิทย์ พวงงาม (2558) ที่ได้ศึกษาวิจัยถึงความสำเร็จของนวัตกรรมท้องถิ่นและการบริการสาธารณะ ซึ่งเป็นการสังเคราะห์และถอดบทเรียนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในด้านต่าง ๆ (โกวิทย์ พวงงาม, 2558: 12) ย่อมแสดงให้เห็นเป็นที่ประจักษ์ชัดว่าภารกิจหน้าที่ในการป้องกันอาชญากรรมและความมั่นคงปลอดภัยในชุมชนนั้นเป็นหน้าที่ที่สำคัญประการหนึ่งขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่จะปฏิเสธถึงภาระหน้าที่นี้ไม่ได้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อถอดบทเรียนของโครงการนวัตกรรมในด้านการป้องกันอาชญากรรมและความปลอดภัยขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นกลุ่มตัวอย่างที่มีการบริหารจัดการที่ดี (best practice)
2. เพื่อศึกษาวิเคราะห์ ปัจจัยความสำเร็จในการดำเนินการบริหารจัดการในโครงการนวัตกรรมด้านการป้องกันอาชญากรรมและความปลอดภัยขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแต่ละแห่ง และเปรียบเทียบปัญหาอุปสรรคในการบริหารงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแต่ละแห่ง

ขอบเขตการศึกษา

ขอบเขตด้านประชากร คือ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในแต่ละภูมิภาค ได้แก่ ภาคกลาง ภาคตะวันออก และภาคตะวันตก ประกอบด้วยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น 5 รูปแบบ ตามหลักบริหารราชการแผ่นดิน ในส่วนของการกระจายอำนาจ ได้แก่ องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) องค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.) เทศบาล กรุงเทพมหานคร และเมืองพัทยา

ขอบเขตในการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยสุ่มกลุ่มตัวอย่างจากประชากรทั้งหมด ที่กรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่นได้สรุปสถิติทั้งสิ้น 7,852 แห่ง โดยสุ่มเลือกจากองค์กรที่อยู่ในเขตภาคกลางจำนวน 25 จังหวัด มีองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทั้งสิ้น 2,046 แห่ง และมีองค์กรที่ประสบความสำเร็จได้สร้างนวัตกรรม และมีผลการดำเนินการเป็นเลิศ (best practice) ได้ส่งผลงานเพื่อเข้ารับการประเมินประสิทธิภาพขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (Local Performance Assessment: LPA) ด้านนวัตกรรมที่ประเมินโดยกรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น จำนวน 4,005 โครงการ

การทบทวนวรรณกรรม

1. แนวคิดนวัตกรรมในการจัดการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

เนื่องจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ใช้กรอบแนวคิดหลักในการกระจายอำนาจ กล่าวคือเน้นการมีความเป็นอิสระในการคิดและตัดสินใจในประเด็นการจัดสรรรายได้ เงินอุดหนุน รวมไปถึงอำนาจหน้าที่ในการจัดบริการสาธารณะต่าง ๆ ให้กับประชาชนในท้องถิ่นเป็นสำคัญ การคิดค้นและพัฒนาประสิทธิภาพ และคุณภาพการบริการสาธารณะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นด้วยการคิดค้นวิธีการในการบริหารจัดการในท้องถิ่นแบบใหม่ ๆ อยู่เสมอจึงมีความสำคัญอย่างมาก แนวคิดของนักวิชาการด้านเศรษฐศาสตร์ชาวอเมริกัน Tiebout and Oates อ้างถึงในงานของรเนศวร์ เจริญเมือง (2550) สะท้อนให้เห็นได้อย่างชัดเจนมาก เมื่อนำแนวคิดการเมืองท้องถิ่นกับแนวคิดทางเศรษฐศาสตร์ที่มีหลักสำคัญอยู่ที่ความคุ้มค่าของการเลือกทรัพยากรนั้นมาผสมผสานกัน Tiebout มีมุมมองว่าประชาชนในท้องถิ่นเองก็มีสิทธิที่จะเลือกโดยเฉพาะองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นใดที่สามารถเสนอทางเลือกใหม่ ๆ ให้ประชาชนในฐานะผู้บริโภคได้อย่างกว้างขวางกว่า และเสียภาษีในอัตราที่ต่ำกว่าก็ย่อมได้รับความนิยม ประชาชนจึงถือว่าเป็นผู้มีสิทธิเลือกผู้นำองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มักจะจัดสรรบริการสาธารณะใหม่ ๆ และเป็นธรรมได้อย่างเต็มที่ (รเนศวร์ เจริญเมือง, 2550: 48)

สำหรับองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นของไทยถึงแม้ว่าความสนใจของบรรดานักวิชาการที่เข้าไปศึกษาอาณาบริเวณของการจัดการท้องถิ่นจะเพิ่มมากขึ้น หลังจากมีการประกาศใช้รัฐธรรมนูญ พ.ศ. 2540 ย่อมเป็นที่ประจักษ์ว่าภารกิจขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่นมีความชัดเจน และที่สำคัญโครงสร้างภายในขององค์กรที่มีพลังที่เข้มแข็งกว่าสมัยก่อนเป็นอย่างมาก แต่องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นยังต้องการการฝึกฝนพัฒนาทางด้านทักษะในการบริหารจัดการและการให้บริการสาธารณะ เพื่อให้มีศักยภาพต่อการดำเนินการให้มากขึ้น

2. แนวคิดปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการสร้างนวัตกรรมขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่น

จากการศึกษางานวิจัย Kimberly L. Nelson and others (2011) นักวิชาการรัฐศาสตร์ แห่งมหาวิทยาลัยนอร์ทเทิร์นอิลลินอยส์ ได้ศึกษาเรื่องการจัดการนวัตกรรมในองค์การปกครองส่วนท้องถิ่น: การวิเคราะห์ในเชิงประจักษ์ของเทศบาลในเขตชานเมือง ในรัฐชิคาโก สหรัฐอเมริกา และดูษฎินิพนธ์ของไพบูลย์ โพธิ์สุวรรณ (2551) แห่งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ที่ได้ศึกษาเรื่องยุทธศาสตร์การพัฒนาท้องถิ่นสู่ผลสัมฤทธิ์: กรณีศึกษาขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่นในประเทศไทย สะท้อนให้เห็นว่ามีปัจจัยเป็นจำนวนมากที่คอยเกื้อหนุนในการบริหารจัดการให้เกิดนวัตกรรมขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่นจนบังเกิดผลประสบความสำเร็จก่อเป็นโครงการที่สามารถนำมาพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน และหรือแก้ไขปัญหาภายในชุมชนท้องถิ่นได้อย่างเหมาะสม การวิจัยในครั้งนี้จึงได้กำหนดกรอบปัจจัยสำหรับการศึกษาความสำเร็จของนวัตกรรมท้องถิ่นโดยชี้เฉพาะไปที่ด้านการป้องกันอาชญากรรมรวมไปถึงการรักษาความสงบเรียบร้อยในชุมชน โดยแบ่งเป็นกรอบปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอก ดังนี้

2.1 ปัจจัยภายใน

- ปัจจัยด้านผู้บริหาร หรือผู้นำองค์กร ในฐานะผู้นำองค์กรจำต้องมีวิสัยทัศน์และความเข้าใจ “ความเป็นนวัตกรรมท้องถิ่น” ที่สำคัญต้องมีลักษณะผู้นำ

การเปลี่ยนแปลง พร้อมปฏิบัติงานในเชิงรุกกับบริบทที่มีพลวัต นอกจากนี้ยังต้องมีอุดมการณ์ที่จะปฏิบัติหน้าที่เพื่อชุมชน และประชาชนอย่างแท้จริงในฐานะที่อาสา มาจากการเลือกตั้งของประชาชน

- ปัจจัยด้านสมรรถนะความสามารถของเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติศักยภาพ หรือสมรรถนะ (competency) ของเจ้าหน้าที่ในฐานะที่มีหน้าที่ในการขับเคลื่อนนโยบาย จากผู้บริหารองค์กรมาสู่การปฏิบัติ จำเป็นที่จะต้องมีความรู้ และทักษะ ความชำนาญ การเป็นพิเศษ ที่สำคัญจะต้องมีจิตใจที่แน่วแน่ในการพัฒนาท้องถิ่นของตนเอง กล่าวคือมีเป้าหมายต่อการแก้ไขปัญหาเพื่อประชาชนอย่างเต็มกำลังความสามารถ และทำงานกับกลุ่ม (ทีม)

- ปัจจัยด้านความสัมพันธ์ระหว่างฝ่ายบริหารกับฝ่ายนิติบัญญัติ (สภาท้องถิ่น) ฝ่ายบริหารท้องถิ่น (นายกองค์การปกครองส่วนท้องถิ่น) และฝ่ายนิติบัญญัติ (สมาชิกสภาท้องถิ่น) จะต้องมีความเข้าใจเป้าหมายที่จะพัฒนาท้องถิ่นของตนเอง กล่าวคือมีเป้าหมายที่ชัดเจน ได้แก่ การแก้ปัญหาลงของท้องถิ่นอย่างใดอย่างหนึ่งร่วมกัน และร่วมกันกำหนดนโยบาย แผนยุทธศาสตร์ และแผนปฏิบัติการร่วมกันเป็นไปในทิศทางเดียวกัน ในทางตรงข้ามก็จำเป็นที่จะต้องมีการถ่วงดุลอำนาจกัน

ในลักษณะเป็นการตรวจสอบการปฏิบัติหน้าที่ซึ่งกันและกันตามหลักการประชาธิปไตยเพื่อเป็นการลดการติตราของภาคประชาสังคมภายนอกในประเด็นการร่วมกันทุจริตคอร์รัปชัน

- ปัจจัยด้านศักยภาพขององค์กร กรณีองค์กรที่มีเครื่องมือที่ทันสมัย และมีระบบเครือข่ายที่สามารถใช้การได้ตลอดเวลาอย่างอมแสดงให้เห็นถึงศักยภาพต่อการให้บริการสาธารณะที่สนองตอบความต้องการของประชาชนที่มีอยู่อย่างไม่จำกัด ได้อย่างสม่ำเสมอ

2.2 ปัจจัยภายนอก

- ปัจจัยด้านความร่วมมือจากภาคีเครือข่ายภายนอกการสร้างเครือข่ายจากภาคส่วนภายนอกต่าง ๆ ถือเป็นปัจจัยที่เกื้อหนุนให้การบริหารนวัตกรรมประสบความสำเร็จ เครือข่ายในที่นี้ ได้แก่ ภาคธุรกิจเอกชน ภาควิชาการ สถาบัน

การศึกษา องค์การพัฒนาเอกชน รวมไปถึงภาคราชการอื่น ๆ ร่วมมือกันแก้ไขปัญหาภายในท้องถิ่น ความท้าทายรูปแบบใหม่ ๆ เพราะพลังความร่วมมือประชาชนในท้องถิ่นจะเป็นพลังที่สามารถแก้ไขปัญหาได้ดีที่สุด

- ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมของประชาชนและชุมชนท้องถิ่น โดยการเข้ามามีส่วนร่วมให้มีความเข้มข้นกว่าในอดีตที่ผ่านมา และการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนเป็นสิ่งที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องส่งเสริมอย่างเป็นรูปธรรม โดยอาศัยทุนทางสังคม ทุนทางชุมชนที่มีอยู่ต่อยอดนำมาปรับใช้ในการบริหารนวัตกรรมภายในท้องถิ่น

3. แนวคิดการป้องกันอาชญากรรม

แนวคิดเกี่ยวกับการป้องกันอาชญากรรมนับว่าเป็นทฤษฎีทางอาชญวิทยาที่ได้รับการพัฒนาจากแนวคิดสำนักคลาสสิก ซึ่งได้รับความสนใจจากนักอาชญวิทยา ร่วมสมัยอีกครั้งหนึ่ง สืบเนื่องจากการมีผลงานวิจัยที่อาศัยสมมติฐานนี้และทดสอบแนวคิดทฤษฎีเป็นจำนวนมากทั้งในยุโรป และสหรัฐอเมริกา ซึ่งสามารถอธิบายปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคมได้จริง หลักการและแนวคิดที่เกี่ยวข้องที่ใช้ในงานวิจัยนี้จึงเลือกใช้คำนิยามและแนวคิดที่ถูกนำเสนอจากองค์กรโลกบาลอย่าง องค์การสหประชาชาติ ที่ให้ความสำคัญต่อประเด็นนี้เป็นอย่างมาก ผ่านหน่วยงานย่อย ที่มีหน้าที่รับผิดชอบโดยตรง คือ สำนักงานป้องกันยาเสพติดและปราบปรามอาชญากรรม แห่งสหประชาชาติ (the United Nations Office on Drugs and Crime - UNDOC.) ว่าการป้องกันอาชญากรรมที่วางแผนกลยุทธ์ไว้อย่างดีไม่เพียงพอแต่ป้องกันอาชญากรรม และการตกเป็นเหยื่อเท่านั้น แต่ยังช่วยส่งเสริมความปลอดภัยของชุมชนและนำไปสู่การพัฒนาที่ยั่งยืนของประเทศด้วย ในรายงานการประชุมสหประชาชาติว่าด้วยการป้องกันอาชญากรรมและความยุติทางอาญา สมัยที่ 11 ในปี ค.ศ. 2005 ที่เน้นประเด็นไปที่ยุทธศาสตร์และแนวทางในการปฏิบัติที่ดีที่สุดต่อการป้องกันปัญหาอาชญากรรมโดยมุ่งเน้นที่ชุมชนเขตเมืองและความเสี่ยงของวัยรุ่นนั้น แนวทางในการประชุมตระหนักได้ว่าอาชญากรรมมีหลายสาเหตุและการป้องกันที่จำเป็นต้อง

อาศัยกลยุทธ์ที่มีการวางแผนอย่างดีซึ่งจะสามารถเข้าถึงสาเหตุเหล่านี้ผ่านการแทรกแซงด้วยปัจจัยต่าง ๆ ได้ นอกจากนี้ยังมีประสบการณ์อีกมากมายในการป้องกันอาชญากรรมที่เกิดขึ้นด้วยการออกแบบสิ่งแวดล้อมและการวางผังเมืองก็ถือเป็นสิ่งสำคัญโดยเฉพาะอย่างยิ่งในการทำงานร่วมกับชุมชนท้องถิ่น รวมทั้งการออกแบบโครงการป้องกันอาชญากรรม กลยุทธ์การป้องกันอาชญากรรมที่วางแผนไว้อย่างดี (United Nations, 2010: 23)

อย่างไรก็ตาม สุดสงวน สุธีสร ได้สรุปถึงการป้องกันอาชญากรรมไว้ว่าเป็นการควบคุมอาชญากรรมโดยตรง ซึ่งการควบคุมโดยตรงประกอบไปด้วยการใช้มาตรการของการลดช่องทางหรือโอกาสในการกระทำความผิด ส่วนการลดอาชญากรรมเป็นการควบคุมอาชญากรรมโดยอ้อม มาตรการที่ใช้จึงเป็นการอบรมวิชาชีพ การให้การศึกษา การจำคุก การคุมประพฤติ เป็นต้น ทำให้ในปัจจุบันรูปแบบการควบคุมอาชญากรรมนิยมใช้วิธีการควบคุมโดยอ้อม กล่าวคือ เมื่อมีการกระทำความผิดเกิดขึ้นแล้วก็จะนำวิธีการควบคุมอาชญากรรมโดยตรงมาใช้ซึ่งเป็นการใช้มาตรการในการควบคุมหลังจากที่เกิดการกระทำความผิดแล้ว เท่ากับเป็นการแก้ไขปัญหาลเฉพาะหน้าเท่านั้น และไม่มีทางรู้ว่าอาชญากรรมและผู้กระทำความผิดจะไม่หวนมากระทำความผิดซ้ำอีกหรือไม่ ในขณะที่เดียวกันการควบคุมโดยอ้อมเป็นการควบคุมก่อนที่อาชญากรรมจะเกิดเป็นการควบคุมเพื่อไม่ให้คนคิดที่จะทำความผิด จึงเป็นการสร้างความเชื่อมั่นได้ว่าวิธีการนี้จะทำให้อาชญากรรมไม่เกิดขึ้นในสังคมเพราะเป็นมาตรการที่เกี่ยวข้องกับการเตรียมความพร้อมในการดำรงชีวิตตามปกติให้แก่คนในสังคม (สุดสงวน สุธีสร, 2558: 95 – 96)

4. วิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้อง

4.1 ไกรวุฒิ วัฒนสิน (2549) ได้ศึกษาเรื่องทุนทางสังคมในการป้องกันอาชญากรรม ได้ต่อย้ำให้เห็นถึงความสำเร็จของกระบวนการทุนทางสังคมอันได้แก่ความสัมพันธ์ของสมาชิกในชุมชนที่มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันบนฐานของทรัพยากรธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์จะเอื้ออำนวยให้เกิดวิถีแห่งการพึ่งตนเอง

และบนพื้นฐานของชุมชนที่มีประวัติความเป็นมา ความคิด ความเชื่อร่วมกันบนหลักการทางพระพุทธศาสนาและมีภูมิปัญญาในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติทำให้ชุมชนมีความเป็นปึกแผ่น มีพลังในการจัดการแก้ปัญหาต่าง ๆ ได้ด้วยตนเอง ไกรวุฒิ วัฒนสิน ได้ยกตัวอย่างความสำเร็จของชุมชนนาบึง จังหวัดน่าน ในการแก้ไขปัญหาเสพติดเป็นผลมาจากองค์ประกอบภายในชุมชน ผู้นำที่มีความรู้ความสามารถ และความเสียสละความเป็นเครือญาติของคนในชุมชน และขยายผลสู่การแก้ปัญหาอื่นในชุมชนในสำเร็จหรือชุมชนบางเจ้าฉ่าได้อาศัยภูมิปัญญาของชุมชนในการจักสาน เป็นจุดยึดโยงไปสู่การรวมกลุ่มซึ่งนำมาสู่ความสำเร็จในการแก้ไขปัญหาของชุมชนทั้งยังได้อาศัยการสนับสนุนจากปัจจัยภายนอก ได้แก่ เจ้าหน้าที่ตำรวจ เจ้าหน้าที่ของรัฐประเภทอื่น ได้ถูกแปลงเป็นทุนทางสังคมอันเป็นพลังสำคัญให้เกิดระบบคิดให้สมาชิกในชุมชนมีความเอื้ออาทรต่อกันมีความเห็นอกเห็นใจกัน เป็นวิถีชีวิตของชุมชนที่มีความร่วมมือร่วมใจกันปฏิบัติและเคารพตามบรรทัดฐานของชุมชนส่งผลกระทบต่อในการลดเงื่อนไขในการเกิดองค์ประกอบของอาชญากรรมได้สำเร็จ (ไกรวุฒิ วัฒนสิน, 2549)

จากการทบทวนวรรณกรรม ผู้วิจัยพบว่าปัญหาการเกิดอาชญากรรมในทุกท้องถิ่น ทั้งที่เป็นชุมชนเมือง กึ่งเมืองกึ่งชนบท หรือชนบทยังคงประสบปัญหาที่ถือว่าดำรงอยู่คู่สังคมไทยมาอย่างยาวนานถึงแม้จะมีรูปแบบการก่ออาชญากรรมที่แตกต่างกันไป แต่สถิติในการเกิดอาชญากรรมของแต่ละท้องถิ่นยังมีให้เห็นเป็นที่ประจักษ์ นำมาสู่การคิดย้อนกลับของภาครัฐในฐานะองค์กรที่มีหน้าที่หลักในการบำบัดทุกข์บำรุงสุขแก่ประชาชนจะมองเพียงว่าการทำงานป้องกันอาชญากรรมแบบดั้งเดิมที่เป็นหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือฝ่ายปกครอง แต่ผลยังปรากฏว่าการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมยังไม่ได้ผลอย่างมีประสิทธิภาพ ความสัมพันธ์ที่ถ้อยห่างกันของประชาชนกับตำรวจถูกทำให้เห็นได้อย่างชัดเจนจนก่อให้เกิดเป็นปัญหาความไร้ประสิทธิภาพในการป้องกันอาชญากรรม กระนั้นภาครัฐต้องกลับไปคิดทบทวนค้นหาวิธีใหม่ หรือนวัตกรรมเพื่อตอบสนองต่อการแก้ไขปัญหาที่ยังเกิดขึ้นจริงในสังคมให้ได้ โดยเฉพาะเมื่อมีองค์กรที่มีความใกล้ชิดกับประชาชนอย่างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้ใช้จุดแข็งนี้ในการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นภายในท้องถิ่น

ของตนเองได้จริงและมีประสิทธิภาพ แต่ยังมีการศึกษาวิจัยที่ยังจำกัดอยู่ในวงที่แคบอยู่ งานวิจัยนี้จึงเป็นเสมือนแรงผลักดันให้มีการค้นคว้าวิจัยเพิ่มเติมเพื่อเป็นประโยชน์ต่อการเป็นแบบอย่างขององค์กรภาครัฐอื่น ๆ ต่อไป

วิธีการดำเนินการวิจัย

1. รูปแบบการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (qualitative research) ในลักษณะของการศึกษาเฉพาะกรณี (case study) ทั้งนี้โดยไม่มีกรอบการทำใด ๆ ต่อสิ่งที่ถูกศึกษา และเป็นการหาความรู้ความจริงจากการสังเกตแล้วสืบค้นหาแนวทางและสังเคราะห์รูปแบบใหม่โดยอาศัยทฤษฎีเป็นกรอบในการวิเคราะห์ ซึ่งมีหน่วยที่ทำการศึกษาคือ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีผลการดำเนินงานด้านการป้องกันปัญหาอาชญากรรม จนกระทั่งประสบผลสำเร็จได้รับการประเมินเพื่อเข้ารับรางวัลต่าง ๆ ในระดับชาติ อาทิ รางวัลองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีการบริหารจัดการที่ดี จากคณะกรรมการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หรือรางวัลพระปกเกล้าทองคำ จากสถาบันพระปกเกล้า เป็นต้น ถือเป็น การวิจัยที่เน้นการบรรยายและวิเคราะห์ (descriptive analysis) เพื่อหาข้อสรุปในเชิงอุปนัย (inductive) โดยนำวิธี และเครื่องมือการศึกษาหลายวิธีเข้ามาประกอบกัน ทั้งการค้นคว้าหาข้อมูลจากเอกสารทางวิชาการ งานวิจัย งานดุษฎีนิพนธ์ ตลอดจนบทความทางวิชาการต่าง ๆ ทั้งในประเทศ และต่างประเทศศึกษาเปรียบเทียบ จากนั้นเป็นการเลือกใช้วิธีการวิจัยสนาม (field research) ด้วยการใช่วิธีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (in - depth interview) จากในพื้นที่ของกรณีศึกษา

2. การเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย

ผู้วิจัยได้ใช้เครื่องมือในการวิจัย ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ ดังนี้

2.1 การศึกษาจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง (documentary research)

จากทั้งหนังสือ ตำรา ดุษฎีนิพนธ์ทั้งในและต่างประเทศ รวมไปถึงกฎหมาย และข้อระเบียบเกี่ยวกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและอำนาจหน้าที่ อีกทั้งเอกสารที่มีการเผยแพร่ของหน่วยงานภาครัฐในระดับชาติที่รับผิดชอบโดยตรงต่อการประเมินผลการปฏิบัติงานและให้รางวัลยกย่องเชิดชูเกียรติขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีผลงานดีเด่น (best practice) โดยเฉพาะในด้านการป้องกันปัญหาอาชญากรรม เพื่อให้ทราบถึงรูปแบบการจัดการในด้านการป้องกันปัญหาอาชญากรรมจนสามารถมีผลงานโดดเด่น และได้รับรางวัลยกย่องเชิดชูเกียรติ

2.2 การศึกษาวิจัยสนาม (field study)

จากในพื้นที่กรณีศึกษา จำนวน 4 แห่ง ซึ่งถือเป็นแหล่งรากเหง้าของข้อมูลปฐมภูมิที่สำคัญและจะทำให้ได้ความจริงที่สมบูรณ์ที่สุด ด้วยการใช้วิธีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (in-depth interview) แบบถ้อยทีถ้อยอาศัยกันระหว่างฝ่ายหนึ่งผู้ให้สัมภาษณ์ในฐานะเป็นผู้เล่าประสบการณ์ ความคิด และความรู้ของตัวเองในรูปของเรื่องเล่า (narrative) ขณะเดียวกันกับฝ่ายผู้สัมภาษณ์ (ผู้วิจัย) ต้องพร้อมที่จะกระตุ้นให้ฝ่ายแรกสามารถเรียกความคิด ความจำ ประสบการณ์ต่าง ๆ ของตนขึ้นมาเป็นเครื่องมือชิ้นสำคัญ เพื่อจะสามารถทำให้ผู้วิจัยได้ข้อมูลเชิงคุณภาพเกี่ยวกับการดำเนินการบริหารจัดการทั้งที่ประสบความสำเร็จ ในด้านการป้องกันปัญหาอาชญากรรมและความมั่นคงปลอดภัย ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแต่ละแห่ง รวมไปถึงปัญหาอุปสรรคในการบริหารงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

ทั้งนี้ ในการศึกษาวิจัยสนามของผู้วิจัยในครั้งนี้ ทุกองค์กรที่เป็นกรณีศึกษาเป็นส่วนราชการทั้งสิ้น การวิจัยจึงต้องทำหนังสือขออนุญาตจากต้นสังกัดก่อนจะดำเนินการนัดหมายสัมภาษณ์เชิงลึก รวมทั้งข้อคำถามที่ใช้เป็นเครื่องมือประกอบการวิจัยได้ให้ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรับทราบก่อนที่จะดำเนินการสัมภาษณ์จริง ในขณะที่มีการสัมภาษณ์ผู้วิจัยได้ขออนุญาตบันทึกเสียงของผู้ให้ข้อมูลสำคัญเพื่อความสมบูรณ์ของข้อมูลและความถูกต้อง

3. กลุ่มเป้าหมายและวิธีการคัดเลือกกลุ่มเป้าหมาย

3.1 ประชากร

ขอบเขตการวิจัยในครั้งนี้ มีหน่วยในการวิเคราะห์ คือ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จากสถิติของกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น กระทรวงมหาดไทย (ปรับปรุงล่าสุดเมื่อวันที่ 1 ธันวาคม 2560) ประกอบไปด้วย

3.1.1	องค์กรบริหารส่วนจังหวัด	76	แห่ง
3.1.2	เทศบาล		
	3.1.2.1 เทศบาลนคร	30	แห่ง
	3.1.2.2 เทศบาลเมือง	178	แห่ง
	3.1.2.3 เทศบาลตำบล	2,233	แห่ง
3.1.3	องค์กรบริหารส่วนตำบล	5,333	แห่ง
3.1.4	องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบพิเศษ (กรุงเทพมหานคร และเมืองพัทยา)	2	แห่ง
	รวม	7,852	แห่ง

3.2 กลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยได้กำหนดคัดเลือกองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่ประสบความสำเร็จโดยมีผลการปฏิบัติที่ดี ในการป้องกันอาชญากรรม (best practice) โดยมีเกณฑ์ในการคัดเลือก ดังนี้

3.2.1 ชั้นที่ 1 รวบรวมรายชื่อองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยใช้เกณฑ์ในการคัดเลือกจากพื้นที่กลุ่มจังหวัดในเขตภาคกลาง ซึ่งมีจำนวนทั้งสิ้น 25 จังหวัด และ 1 องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบพิเศษ โดยเป็นเกณฑ์ในการแบ่งจังหวัดตามแบบของกรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย ดังนี้

3.2.1.1	องค์กรบริหารส่วนจังหวัด	25	แห่ง
3.2.1.2	เทศบาล		
	- เทศบาลนคร	11	แห่ง

- เทศบาลเมือง	75	แห่ง
- เทศบาลตำบล	573	แห่ง
3.2.1.3 องค์การบริหารส่วนตำบล	1,360	แห่ง
3.2.1.4 องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบพิเศษ (กรุงเทพมหานคร และเมืองพัทยา)	2	แห่ง

รวม 2,046 แห่ง

3.2.2 ชั้นที่ 2 คัดเลือกองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จากข้อมูลในการประเมินประสิทธิภาพขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ด้านนวัตกรรมท้องถิ่น ซึ่งดำเนินการโดย กองพัฒนาและส่งเสริมการบริหารงานท้องถิ่น กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น มีจำนวนโครงการที่ส่งมาประเมินทั้งสิ้น 4,005 โครงการ

3.2.3 ชั้นที่ 3 คัดเลือกองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น แบบเฉพาะเจาะจง ที่มีผลงานโดดเด่น (best practice) จากโครงการ หรือนวัตกรรมที่เกี่ยวกับการป้องกันอาชญากรรม และความมั่นคงปลอดภัย โดยอาศัยเกณฑ์ ดังนี้

- 1) เป็นกิจกรรม หรือโครงการที่สร้างขึ้นมาใหม่ หรือพัฒนาขึ้นมาใหม่ ที่มีวัตถุประสงค์เพื่อปรับปรุงประสิทธิภาพในการพัฒนาสู่กว้างต่อไป ในด้านการป้องกันอาชญากรรม การจัดระเบียบชุมชน สังคม และการรักษาความสงบเรียบร้อย
- 2) เป็นกิจกรรมที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องมีส่วนร่วม อาจจะสนับสนุนงบประมาณ บุคลากร หรือเป็นเจ้าของโครงการ/กิจกรรม
- 3) เป็นกิจกรรมที่มีความสอดคล้องกับทิศทางการพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเอง และก่อให้เกิดประโยชน์ หรือสร้างคุณค่าให้เกิดขึ้นกับชุมชน สังคม และประเทศชาติ
- 4) เป็นกิจกรรมที่เป็นผลซึ่งได้รับการยอมรับจากชุมชนและสังคม หรืออาจจะย้อนออกมาในรูปของการได้รับรางวัลต่างๆ ในระดับชาติ อาทิ รางวัลองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีการบริหารจัดการที่ดี จากสำนักงานคณะกรรมการการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น, รางวัลพระปกเกล้าทองคำ จากสถาบันพระปกเกล้า เป็นต้น

3.2.4 ขั้นที่ 4 คัดเลือกกรณีตัวอย่าง เฉพาะกลุ่มภาคกลางของประเทศไทย จากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ทั้งประเภทองค์กรขนาดใหญ่ กลาง และเล็ก เพื่อให้ข้อมูลกลุ่มตัวอย่างมีการกระจายออกไป และคำนึงถึงประเด็นความเป็นตัวแทน ผู้วิจัยเห็นสมควรคัดเลือก เป็นกรณีศึกษา ดังนี้

1) ฐานองค์กรขนาดใหญ่ ได้แก่ เทศบาลนครรังสิต จังหวัดปทุมธานี จากโครงการศูนย์ควบคุมและสั่งการนครรังสิต (RANGSIT CITY CONTROL AND COMMEND CENTER) หรือศูนย์ RCC

2) ฐานองค์กรขนาดกลาง ได้แก่ เทศบาลตำบลเจ็ดเสมียน จังหวัดราชบุรี จากโครงการตำบลคุณธรรม และเทศบาลตำบลตะเคียนเตี้ย จังหวัดชลบุรี จากโครงการรักษาความสงบเรียบร้อยของสังคม

3) ฐานองค์กรขนาดเล็ก ได้แก่ องค์การบริหารส่วนตำบลเทพารักษ์ จังหวัดสมุทรปราการ จากโครงการติดตั้งศูนย์ควบคุมและติดตั้งระบบกล้องโทรทัศน์วงจรปิด (CCTV)

3.2.5 ขั้นที่ 5 ประสานงานองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเพื่อเข้าดำเนินการวิจัย

4. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

การสร้างเครื่องมือในการวิจัยนี้ เกิดจากการทบทวนแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องของผู้วิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศ จึงได้กำหนดเครื่องมือสำหรับการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยแบ่งแยกออกเป็นสองส่วนตามรูปแบบการวิจัยที่กำหนดขึ้น คือ

4.1 แบบสัมภาษณ์เชิงลึก (indepht – interview)

ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนามจากคณะผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นของกลุ่มตัวอย่าง ทั้งฝ่ายการเมืองและฝ่ายประจำ นักวิชาการ และผู้ทรงคุณวุฒิ โดยอิงแนวการสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง (semi structured) กล่าวคือ ข้อมูลในการวิจัยทางสังคมไม่ใช่สิ่งที่ปรากฏอยู่อย่างอิสระจากนักวิจัย แต่กระนั้นมันกลับถูกสร้างขึ้นมากในกระบวนการวิจัยมากกว่า และที่สำคัญมีความยืดหยุ่นและไม่มีการกำหนด

ถ้อยคำและการเรียงคำตามอย่างแน่นอนตายตัว ดังนั้น ในระหว่างการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยสามารถปรับถ้อยคำและการเรียงคำให้เหมาะสมกับผู้ให้สัมภาษณ์แต่ละคนและบริบทการสัมภาษณ์จริง และที่สำคัญที่สุดเพื่อให้ผู้ถูกสัมภาษณ์ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษานี้เกิดความไว้วางใจในตัวผู้วิจัยจนสามารถให้ข้อมูลที่เป็นข้อเท็จจริงได้ทั้งหมด ผู้วิจัยจำเป็นต้องมีการสร้างสัมพันธที่ดีทั้งก่อน ระหว่าง และหลังการสัมภาษณ์ ไม่ใช้มีหน้าที่เพียงยิงคำถามอย่างเดียว แต่ต้องใช้ศิลปะและความสามารถในการมีปฏิสัมพันธ์ด้วย

4.2 การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือของการวิจัย

สำหรับการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แนวการสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง ผู้วิจัยได้ปรึกษาร่วมกับอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และผู้ทรงคุณวุฒิที่เป็นทั้งอาจารย์ผู้สอนนิสิตระเบียบวิธีวิจัยและมีประสบการณ์มากในการทำวิจัยมาแล้ว รวมจำนวนผู้ทรงคุณวุฒิทั้งสิ้น 3 ท่าน

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง คณะผู้บริหารขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น นักวิชาการ และผู้ทรงคุณวุฒิในส่วนที่เป็นการจัดบันทึกและจากเครื่องบันทึกเสียง มาวิเคราะห์ในขั้นต้นเพื่อแยกประเด็นข้อมูลออกเป็นประเด็น ๆ ตามที่กำหนดไว้ในวัตถุประสงค์ของการวิจัย หลังจากนั้นจึงวิเคราะห์ว่าข้อมูลที่มีอยู่ในแต่ละประเด็นนั้นมีความหมายว่าอะไร โดยใช้วิธีการตีความข้อมูลตามหลักการวิเคราะห์เชิงคุณภาพ (content analysis)

6. จริยธรรมของการวิจัยในคน

ผู้วิจัยให้ความสำคัญกับจริยธรรมของการวิจัยในคน ซึ่งในการทำวิจัยนี้อาจเกิดกรณีที่สร้างความลำบากใจต่อผู้ให้ข้อมูล เพื่อเป็นการรักษาประโยชน์อันชอบธรรม ผู้วิจัยจึงต้องมีการคำนึงดังนี้

6.1 การเก็บข้อมูลต่าง ๆ ผู้วิจัยจะแจ้งวัตถุประสงค์ของการวิจัยและเปิดเผยตนเองในการทำวิจัย โดยการเก็บข้อมูลแต่ละครั้งจะต้องได้รับความยินยอมจากกลุ่มตัวอย่าง

6.2 การรักษาความลับของข้อมูลเป็นสิ่งสำคัญ การเผยแพร่ข้อมูลใด ๆ จะไม่มีการระบุชื่อ นามสกุลที่แท้จริงของกลุ่มตัวอย่าง

6.3 ต้องคำนึงอยู่เสมอว่างานวิจัยนี้ไม่ได้ก่อให้เกิดความเดือดร้อนต่อร่างกายและจิตใจของกลุ่มตัวอย่าง และคำนึงถึงความละเอียดอ่อนทางด้านจิตใจของผู้ให้ข้อมูลเป็นสิ่งสำคัญ

สรุปผลการวิจัย

ผลจากการลงพื้นที่สำรวจของผู้วิจัยสามารถนำมาถอดบทเรียนของโครงการนวัตกรรมในด้านการป้องกันอาชญากรรมและความปลอดภัยขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นกลุ่มตัวอย่างที่มีการบริหารจัดการที่ดี (best practice) ดังนี้

1) เทศบาลนครรังสิต จากโครงการศูนย์ควบคุมและสั่งการนครรังสิต (RANGSIT CITY CONTROL AND COMMEND CENTER : RCC) ได้กำหนดให้มีการติดตั้งกล้องวงจรปิดเพื่อป้องกันปัญหาอาชญากรรม ภายในเขตเทศบาลให้เป็นนโยบายเร่งด่วนจึงได้เริ่มมีการกำหนดแนวทางจัดทำแผนพัฒนาและจัดทำรายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับการติดตั้งกล้องวงจรปิดในเขตเทศบาลระยะที่ 1 โดยเริ่มสัญญาจ้างเมื่อปี พ.ศ. 2557 เป็นต้นมา โดยในระยะแรกดำเนินการติดตั้งกล้องวงจรปิดในพื้นที่และชุมชนภายในเขตเทศบาล จำนวน 199 ตัว และพัฒนาการดำเนินการในเชิงรุกของเทศบาลอย่างต่อเนื่อง จึงได้ยกระดับไปสู่การจัดตั้งศูนย์ควบคุมสั่งการนครรังสิตขึ้น หรือศูนย์ RCC ซึ่งเป็นการดำเนินการต่อเนื่องมาจากโครงการติดตั้งกล้องวงจรปิดภายในเขตเทศบาลเมื่อปี พ.ศ. 2557 ดำเนินการต่อเนื่องจนถึงปัจจุบันและยังจัดอยู่ในแผนการดำเนินงานถือเป็นการรวมเอาเจ้าหน้าที่ที่มีความรู้ความชำนาญทำงานตลอด 24 ชั่วโมง สามารถประสานงานในการแก้ไขปัญหา

ความเดือดร้อนให้กับประชาชน และมีเครื่องมือซึ่งเป็นเทคโนโลยีที่ทันสมัยเป็นส่วนสำคัญในการแก้ปัญหา เพราะปัญหาความเดือดร้อนของประชาชนไม่สามารถรอคอยได้ จำเป็นต้องแก้ไขได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ

2) เทศบาลตำบลเจ็ดเสมียน จากโครงการตำบลคุณธรรมสามารถพัฒนาไปจนเกิดเป็น “ศูนย์คุณธรรมตำบล” ได้นั้นเกิดจากการที่ในพื้นที่เทศบาลตำบลเจ็ดเสมียนมีทุนทางสังคมภายในที่มีศักยภาพ ได้แก่ ประชาชนชาวเจ็ดเสมียนที่มีความตื่นตัวทางการเมือง เกิดความเอาใจใส่ผู้คนรอบ ๆ ข้างอยู่เสมอ มีระบบความสัมพันธ์ในสังคมลักษณะปฐมภูมิ อีกทั้งมีทัศนคติต่อการปกครองท้องถิ่นที่ต้องเกิดการกระจายอำนาจให้ประชาชนได้มีส่วนร่วมอย่างแท้จริง ไม่มีการนำความขัดแย้งทางการเมืองมาเป็นประเด็นในการต่อสู้เรียกร้องใด ๆ ดังจะเห็นได้อย่างชัดเจนว่าคณะผู้บริหารชุดก่อนที่ไม่สามารถได้รับการเลือกตั้งกลับมาบริหาร แต่ก็ยังสามารถเข้ามาช่วยเหลือ หรือสนับสนุนงานกิจกรรมของเทศบาลได้อย่างต่อเนื่อง เพราะฉะนั้นการมีส่วนร่วมระหว่างเทศบาล ประชาชน และหน่วยงานปกครองท้องถิ่น (กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน) จึงเป็นไปได้ในทิศทางที่ดี เกิดการยอมรับจากภาคสังคม และสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการป้องกันความขัดแย้งภายในชุมชน เพื่อไม่ให้ขยายขอบเขตความขัดแย้งไปสู่ภาพกว้าง และยังเป็นความช่วยเหลือดูแลป้องกันการกระทำ ความผิดระหว่างกันภายในชุมชนได้อย่างชัดเจน ผ่านการส่งเสริมสนับสนุนให้รวมกิจกรรมกีฬาและนันทนาการต่าง ๆ ในตำบลในช่วงเวลาว่างอีกด้วย

3) องค์การบริหารส่วนตำบลเทพารักษ์ จากโครงการติดตั้งศูนย์ควบคุมและติดตั้งระบบกล้องโทรทัศน์วงจรปิด (CCTV) เนื่องจากการขยายความเป็นเมืองชุมชนขนาดใหญ่ อีกทั้งยังมีโรงงานอุตสาหกรรมและสถานประกอบการกิจการต่าง ๆ ทำให้มีผู้คนเข้าออกในเขตพื้นที่รับผิดชอบขององค์การบริหารส่วนตำบลเทพารักษ์มากขึ้น ประกอบกับการขยายตัวทางเศรษฐกิจ ด้วยปัจจัยดังกล่าวทำให้เกิดอุบัติเหตุ และคดีต่าง ๆ บ่อยครั้งที่ไม่สามารถหาหลักฐานในการดำเนินคดีได้ อีกทั้งยังช่วยส่งเสริมศักยภาพในการช่วยเหลือหรือบรรเทาปัญหาการจราจรในเขตพื้นที่รับผิดชอบขององค์การบริหารส่วนตำบลเทพารักษ์ที่มีความแออัดมากขึ้น โดยใช้เทคโนโลยีเข้ามา

ช่วยในการควบคุมและตรวจสอบเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ และยังเป็นการสนับสนุนนโยบายของรัฐในการป้องกันปราบปรามในเรื่องของยาเสพติด อีกทางหนึ่ง นำไปสู่การสร้างความคุ้มครองทั้งตำบลไว้ที่สำนักงานองค์การบริหารส่วนตำบล เทพารักษ์อีกด้วย ซึ่งศูนย์นี้ควบคุมจากระบบเทคโนโลยีที่มีความทันสมัย และสามารถมีศักยภาพใช้งานได้ตลอดเวลา ทำให้ศูนย์นี้สามารถทำให้ประชาชนในพื้นที่ มีความมั่นใจว่าชีวิตและทรัพย์สินของตนเองจะมีความปลอดภัยจากอันตรายต่าง ๆ และเมื่อเกิดเหตุขึ้นก็สามารถใช้เป็นสิ่งสนับสนุนการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ได้จริง ทำให้โครงการได้รับการอนุมัติติดตั้งกล้องเพิ่มเติมในปีถัดมา ปัจจุบันนี้องค์การบริหารส่วนตำบลเทพารักษ์ก็ยังสนับสนุนงบประมาณในการบำรุงรักษาอย่างสม่ำเสมอ

4) เทศบาลตำบลตะเคียนเตี้ย จากโครงการรักษาความสงบเรียบร้อยของสังคมเพื่อเป็นมาตรการป้องกัน ปราบปรามอาชญากรรมและการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนในเขตเทศบาลตำบลตะเคียนเตี้ย เพื่อลดการสูญเสียทั้งชีวิตและทรัพย์สิน โดยได้อนุมัติโครงการขึ้นเพื่อเป็นการสร้างเครือข่ายความร่วมมือกันในการป้องกันปัญหาที่เกิดขึ้นภายในท้องถิ่นของตนเองบูรณาการกับภาคส่วนราชการอื่นภายในจังหวัด โดยเฉพาะในช่วงวันหยุดนักขัตฤกษ์ เทศบาลได้จัดให้มีชุดปฏิบัติงานผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันเข้าตรวจสอบพื้นที่ที่อยู่ในความรับผิดชอบของเทศบาล เพื่อความปลอดภัยของประชาชนในพื้นที่ตำบลตะเคียนเตี้ย ทำให้ปัญหาการเกิดอาชญากรรม มีอัตราที่น้อยลงมากและเป็นการส่งเสริมความปลอดภัยของประชาชนในท้องถิ่นเป็นอย่างมาก

ทั้งนี้ผู้วิจัยวิเคราะห์ได้ว่า องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นกรณีศึกษา มีทั้งความเหมือนและความต่างกันในประเด็นต่าง ๆ ซึ่งมีรายละเอียดเปรียบเทียบตามตารางที่ 1

ตารางที่ 1 การวิเคราะห์เปรียบเทียบการดำเนินงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
กรณีศึกษา

อปท.	ชื่อโครงการ นวัตกรรม	นโยบาย หรือ ยุทธศาสตร์ ขององค์กร ปกครอง ส่วนท้องถิ่น	ลักษณะ บริบท ของสังคม และปัญหา อาชญากรรม ในท้องถิ่น	ปัจจัย ที่เกื้อหนุน ความสำเร็จ ของ นวัตกรรม	ปัญหาและ อุปสรรค ในการ ดำเนินงาน
เทศบาล นครรังสิต	โครงการ ศูนย์ควบคุม และสั่งการ เทศบาล นครรังสิต หรือ ศูนย์ RCC	สอดคล้อง กับนโยบาย การจัด ระเบียบ ชุมชน สังคม และการรักษา ความสงบ เรียบร้อย ของเทศบาล นครรังสิต	(ก) อัตราการเกิด อาชญากรรม มากที่สุดเป็น คดีที่เกี่ยวกับ ความผิด ฐานพิเศษ (ซึ่งขณะ เก็บข้อมูล ได้รวมคดี ความผิด เกี่ยวกับรัฐ เข้าไปด้วย) (ข) ลักษณะพื้นที่ มีความเป็น เมืองสูง ประชาชน แฟงมีมาก (ค) อยู่ในพื้นที่ รับผิดชอบของ สภ.ประตู่ จุฬาลงกรณ์	1. วิสัยทัศน์ ของผู้นำ “คิด นอกกรอบ แต่ไม่นอก กฎหมาย” 2. ข้าราชการ พนักงานมี ประสิทธิภาพ ทั้งสมรรถนะ และจิตบริการ 3. ความร่วมมือ จากภาคี เครือข่าย เชิงบูรณาการ 4. ความพร้อม ในระบบ เทคโนโลยี สารสนเทศ เครื่องมือที่ ทันสมัย	1. ต้องพึ่งพิง ระบบ เทคโนโลยี สารสนเทศ อยู่ตลอดเวลา 2. การบำรุง รักษา อุปกรณ์มี ความยาก ลำบาก

ตารางที่ 1 การวิเคราะห์เปรียบเทียบการดำเนินงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นกรณีศึกษา (ต่อ)

อปท. ประเด็น	ชื่อโครงการ นวัตกรรม	นโยบาย หรือ ยุทธศาสตร์ ขององค์กร ปกครอง ส่วนท้องถิ่น	ลักษณะ บริบท ของสังคม และปัญหา อาชญากรรม ในท้องถิ่น	ปัจจัย ที่เกื้อหนุน ความสำเร็จ ของ นวัตกรรม	ปัญหาและ อุปสรรค ในการ ดำเนินงาน
เทศบาล ตำบลเจ็ด เสมียน	โครงการ ตำบล คุณธรรม	สอดคล้อง กับนโยบาย การเสริมสร้าง ความมั่นคง ทางสังคม และพัฒนา คุณภาพชีวิต และการบริหาร จัดการ บ้านเมืองที่ดี	(ก) ด้วยลักษณะ พื้นที่ยังมี ความเป็น ชนบท อาชญากรรม จึงมีลักษณะ ฐานความผิด เกี่ยวกับ ทรัพย์สิน ได้แก่ การลักทรัพย์ อัตราการเกิด อาชญากรรม มีน้อย (ข) อยู่ในพื้นที่ รับผิดชอบ สภ.โพธาราม	1. ผู้นำ ที่มีวิสัยทัศน์ 2. สมรรถนะของ ข้าราชการ พนักงาน ท้องถิ่น 3. ความเข้มแข็ง ของชุมชน (ทุนทางสังคม) 4. ประสิทธิภาพ ของฝ่ายนิติ บัญญัติ (สภา) 5. การมีเครือข่าย ช่วยในชุมชน	1. การแบ่ง ฝ่ายในด้าน อุดมการณ์ การเมืองของ ประชาชน 2. อาชีพของ ประชาชน ไม่เอื้อต่อ การเข้ามา มีส่วนร่วม 3. ข้าราชการ บางคน เพิกเฉยต่อ การให้บริการ สาธารณะ

ตารางที่ 1 การวิเคราะห์เปรียบเทียบการดำเนินงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น กรณีศึกษา (ต่อ)

อปท.	ชื่อโครงการ นวัตกรรม	นโยบาย หรือ ยุทธศาสตร์ ขององค์กร ปกครอง ส่วนท้องถิ่น	ลักษณะ บริบท ของสังคม และปัญหา อาชญากรรม ในท้องถิ่น	ปัจจัย ที่เกื้อหนุน ความสำเร็จ ของ นวัตกรรม	ปัญหาและ อุปสรรค ในการ ดำเนินงาน
เทศบาล ตำบล ตะเคียนเตี้ย	โครงการ รักษา ความสงบ เรียบร้อย ของสังคม	นโยบาย ของนายก เทศมนตรี ตำบล ตะเคียนเตี้ย จะมีการ ส่งเสริมและ สนับสนุน ในงานที่ เกี่ยวกับ การรักษา ความสงบ เรียบร้อย ของ ประชาชน เพื่อให้ ประชาชน มีความมั่นใจ ในความ ปลอดภัย ของชุมชน ตำบล ตะเคียนเตี้ย	(ก) ปัญหา อาชญากรรม ส่วนมากเป็น อาชญากรรม โดยทั่วไป (คดีเกี่ยวกับ ทรัพย์ ได้แก่ การลัก วิ่ง ชิง ปล้น) - เวลา ที่มักจะมี การก่อ อาชญากรรม ได้แก่ ช่วงเวลา 18.00 – 22.00 น. (ข) อยู่ในความ รับผิดชอบ สถานีตำรวจ ภูธร บางละมุง และที่ว่าการ อำเภอ บางละมุง	1. การมีผู้นำที่มี ลักษณะเป็น ผู้นำการ เปลี่ยนแปลง 2. ข้าราชการ/ พนักงานมี ศักยภาพและ จิตบริการ สาธารณะ 3. ประชาชน เข้ามามี ส่วนร่วม และมีความ เข้าใจในบริบท ของการเมือง ท้องถิ่น 4.ความ สัมพันธ์กับ เครือข่าย หน่วยงาน ภายนอกใน ลักษณะ หุ้นส่วน	การอาศัย จำนวน พนักงานที่ ค่อนข้าง มากใน การปฏิบัติ งานในช่วง วันหยุด นักชัตฤกษ์ ทำให้ พนักงานไม่มี เวลาให้กับ ครอบครัว

ตารางที่ 1 การวิเคราะห์เปรียบเทียบการดำเนินงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
กรณีศึกษา (ต่อ)

อปท. ประเด็น	ชื่อโครงการ นวัตกรรม	นโยบาย หรือ ยุทธศาสตร์ ขององค์กร ปกครอง ส่วนท้องถิ่น	ลักษณะ บริบท ของสังคม และปัญหา อาชญากรรม ในท้องถิ่น	ปัจจัย ที่เกื้อหนุน ความสำเร็จ ของ นวัตกรรม	ปัญหาและ อุปสรรค ในการ ดำเนินงาน
องค์กร บริหาร ส่วนตำบล เทพารักษ์	โครงการ ติดตั้ง ศูนย์ควบคุม และติดตั้ง ระบบกล้อง โทรทัศน์ วงจรปิด (CCTV)	สอดคล้อง กับ ยุทธศาสตร์ ด้านการจัด ระเบียบ ชุมชน สังคม และ การรักษา ความสงบ เรียบร้อย	(ก) อยู่ในพื้นที่ รับผิดชอบ ของสถานี ตำรวจภูธร ลำโพงเหนือ (ข) ซึ่งจากสถิติ รายงานการ ประชุมหัวหน้า ส่วนราชการ จังหวัด สมุทรปราการ พบว่าจำนวน คดีที่เกิดขึ้น ในพื้นที่มีมาก เป็นคดีพื้นฐาน และคดีเกี่ยว กับทรัพย์สิน เช่น การลัก ฉ้อราษฎร์ การฉ้อโกง ทรัพย์สิน เป็นต้น	1. ความภาค ต่อประชาชน ของผู้นำ 2. งบประมาณ ที่มีเพียงพอ 3. การมี ส่วนร่วมของ ประชาชน 4. การมี เทคโนโลยี ที่มี ความพร้อม และทันสมัย 5. ความ สัมพันธ์ที่ดี ระหว่าง ฝ่ายบริหาร และฝ่าย นิติบัญญัติ (สภา)	1. การต้องกัน งบประมาณ ค่อนข้างสูง ในการบำรุง รักษาอุปกรณ์ เทคโนโลยี 2. การประสาน หน่วยงาน ในระบบ ราชการที่มี ความยุ่งยาก ซับซ้อน

การอภิปรายผลการวิจัย

จากผลการศึกษาเมื่อนำมาวิเคราะห์เชื่อมโยงกับแนวคิด ทฤษฎีต่าง ๆ ประกอบการวิเคราะห์อย่างเป็นระบบของผู้วิจัย สามารถอภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ในการศึกษาออกเป็น 2 ข้อ ดังนี้

1. ข้อมูลจากการถอดบทเรียนของนวัตกรรมในด้านการป้องกันอาชญากรรมและความปลอดภัยขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นกลุ่มตัวอย่างที่มีการบริหารจัดการที่ดี (best practice)

จากผลการศึกษาพบว่า เมื่อปัญหาอาชญากรรมยังเป็นปัญหาที่ไปกระทบต่อความสงบเรียบร้อยในสังคมไทยอย่างต่อเนื่อง และปรากฏว่าศักยภาพขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) กลุ่มตัวอย่างสามารถพัฒนาโครงการนวัตกรรมที่ก่อตัวขึ้นมาจากปัญหาที่เกิดขึ้นในชุมชนของตนเองได้สำเร็จ โครงการหรือกิจกรรมที่ อปท. สร้างสรรค์ในด้านการป้องกันอาชญากรรม ความปลอดภัยและรักษาความสงบเรียบร้อยในชุมชนขึ้นมา จึงมีความสอดคล้องกับงานวิจัยวิถีใหม่ของจรัส สุวรรณมาลา และคณะ (2548) ที่ได้ศึกษาวิจัยและสำรวจบรรดาโครงการวิถีใหม่ที่ขณะนั้นเรียกว่า “นวัตกรรม” ซึ่งเป็นการรวบรวมโครงการต่าง ๆ ที่แสดงถึงความสำเร็จของ อปท. และทำให้เห็นได้อย่างชัดเจนว่าในอีกแง่มุมหนึ่งก็แสดงถึงความสำเร็จในการกระจายอำนาจไปสู่การปกครองท้องถิ่นอย่างแท้จริงด้วย โครงการ หรือนวัตกรรมจึงไม่ใช่เป็นโครงการที่มีลักษณะเป็นงานประจำ ดังเช่นคำกล่าวที่ว่า “น้ำไหล ไฟสว่าง ทางดี มีงานทำ” อีกต่อไป แต่ในด้านที่มีความโดดเด่นขึ้นมาในยุคร่วมสมัยนี้คือ การรักษาความสงบเรียบร้อยและความปลอดภัยของชุมชน ซึ่ง อปท. ที่ประสบความสำเร็จจากการดำเนินโครงการนี้ได้ต่อยกยั้งถึงความท้าทายของบริบทสังคมที่มีความเจริญก้าวหน้าต้องสามารถตอบสนองความต้องการในการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นจากประชาชนได้จริง สอดคล้องกับดุชนินพนธ์ของสมใจ สังข์แสงสมบัติ (2554) ที่ศึกษาถึงการปรับเปลี่ยนบทบาทภาครัฐและกลไกภาครัฐที่สนับสนุนให้การทำงานขององค์กรมีความสอดคล้องกับบริบท

ของการบริหารงานที่เปลี่ยนแปลงควบคู่กันไปด้วย อบท. ซึ่งเป็นหน่วยงานที่มีความใกล้ชิดกับประชาชนก็จะหยุดนิ่งไม่ได้เช่นกัน สำหรับแนวนโยบายการบริหารที่ได้มีการกำหนดยุทธศาสตร์ด้านการจัดระเบียบชุมชน สังคม และการรักษาความสงบเรียบร้อยไว้ในแผนพัฒนา 3 ปี หรือแผนพัฒนา 4 ปี ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นย่อมแสดงให้เห็นได้อย่างชัดเจนว่าองค์กรเหล่านี้ได้ให้ความสำคัญต่อประเด็นในการที่จะสร้างความสงบเรียบร้อย การป้องกันอาชญากรรมและความปลอดภัยในท้องถิ่น ทั้งนี้เพราะแผนพัฒนานั้นเกิดจากการที่แต่ละองค์กรต้องมีการลงพื้นที่รับฟังความคิดเห็น หรือความต้องการของประชาชนในพื้นที่จริง สอดคล้องกับงานวิจัยของสุนันทิพย์ จิตสว่าง และคณะ (2560) ที่ได้ศึกษาถึงบทบาทขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการป้องกันปัญหาอาชญากรรม พบว่า บรรดา อบท. กลุ่มตัวอย่างสามารถพัฒนาโครงการที่มีส่วนสำคัญในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมโดยแบ่งตามบทบาทที่สำนักงานกิจการยุติธรรม ไว้เป็น 6 บทบาทด้วยกัน ได้แก่

1) การป้องกันอาชญากรรมโดยสภาพแวดล้อม หมายถึง การจัดการกับพื้นที่ต่าง ๆ เพื่อลดความเสี่ยงที่จะเกิดอาชญากรรม ได้แก่ การจัดให้มีแสงสว่างที่เพียงพอ การติดป้ายสัญลักษณ์ การป้องกันพื้นที่อันตราย (พื้นที่เปลี่ยว พื้นที่ล่อแหลม) การจัดวางผังเมือง การออกแบบที่อยู่อาศัยและการจัดให้มีระบบการรักษาความปลอดภัยที่มีมาตรฐานเพื่อเป็นการปิดกั้นโอกาสที่ผู้กระทำผิดจะเข้าถึงบุคคลหรือทรัพย์สิน รวมถึงการสร้างความสะดวกในการเฝ้าระวังและการติดตามผู้กระทำความผิดเมื่อเกิดอาชญากรรมขึ้น

2) การป้องกันอาชญากรรมโดยการมีส่วนร่วมของประชาชน หมายถึง การส่งเสริมให้ประชาชน ทุกภาคส่วนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม รวมถึงการสร้างจิตสำนึกเพื่อให้เกิดความรับผิดชอบร่วมกันในการป้องกันสังคมจากปัญหาอาชญากรรม

3) การป้องกันอาชญากรรมด้วยการป้องกันการกระทำผิดซ้ำ หมายถึง การป้องกันไม่ให้ผู้กระทำผิดที่อยู่ระหว่างการแก้ไขฟื้นฟูในชุมชน และผู้พ้นโทษทุกกลุ่ม (ผู้ถูกคุมความประพฤติ ผู้เข้ารับการฟื้นฟูสมรรถภาพ ผู้ติดยาเสพติด ผู้พ้นโทษจากคุก

ผู้พันการคุมความประพฤติ ผู้ผ่านการฟื้นฟู เด็กและเยาวชนที่พ้นการฝึกอบรม) กลับมากระทำผิดซ้ำอีกหลังจากพ้นโทษ

4) การป้องกันอาชญากรรมโดยการเฝ้าระวังกลุ่มเสี่ยงที่มีโอกาสจะกระทำความผิด หมายถึง การเฝ้าระวังกลุ่มบุคคล ซึ่งได้แก่ ผู้ติดยาเสพติด ผู้ไม่มีอาชีพเป็นหลักแหล่ง ผู้ประพฤติตนในลักษณะอันธพาล คนวิกลจริต เด็กและเยาวชนทั้งในและนอกระบบการศึกษาที่เป็นกลุ่มเสี่ยง ซึ่งถือเป็นกลุ่มเสี่ยงที่อาจจะกระทำความผิดได้

5) การป้องกันอาชญากรรมโดยการลดโอกาสการตกเป็นเหยื่อ หมายถึง การสร้างภูมิคุ้มกันให้กับประชาชน นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ ได้รู้จักการป้องกันและระวังภัยด้วยตนเอง รวมทั้งกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้ถึงรูปแบบ วิธีการของภัยอาชญากรรม แนวทางป้องกันเพื่อระมัดระวังภัยอาชญากรรมที่อาจเกิดขึ้น โดยเน้นการประชาสัมพันธ์เพื่อให้ความรู้ ข้อมูลข่าวสาร ที่เป็นประโยชน์ในการป้องกันอาชญากรรมหรือไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

6) การพัฒนาและเพิ่มประสิทธิภาพบุคลากรในการป้องกันอาชญากรรม หมายถึง การพัฒนาองค์ความรู้ในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรมให้รู้เท่าทันผู้กระทำความผิด รวมถึงการพัฒนาและส่งเสริมให้มีระบบการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ที่มีประสิทธิภาพและเอื้อต่อการปฏิบัติงานมากยิ่งขึ้น

โดยมีองค์ประกอบส่วนท้องถิ่นกลุ่มตัวอย่างทั้ง 4 ได้ดำเนินโครงการนวัตกรรมในด้านการป้องกันอาชญากรรม ดังนี้

1) เทศบาลนครรังสิต: โครงการศูนย์ควบคุมและสั่งการเทศบาลนครรังสิต

ได้สะท้อนให้เห็นถึงความสำเร็จของโครงการด้วยการนำเทคโนโลยีที่มีความทันสมัยมาใช้เพื่อปรับสภาพแวดล้อมให้เขตพื้นที่ของตนเองมีความปลอดภัยจากอาชญากรรมซึ่งจะเป็นไปตามทฤษฎีในการป้องกันอาชญากรรมโดยสภาพแวดล้อม กล่าวคือ การออกแบบที่อยู่อาศัยและการจัดให้มีระบบ การรักษาความปลอดภัยที่มีมาตรฐาน เพื่อเป็นการปิดกั้นโอกาสที่ผู้กระทำผิดจะเข้าถึงบุคคลหรือทรัพย์สิน รวมถึงการสร้างความสะดวกในการเฝ้าระวังและการติดตามผู้กระทำความผิดเมื่อเกิดอาชญากรรมขึ้น เทศบาลนครรังสิตได้มีการศึกษาวิจัยเพิ่มเติมอย่างต่อเนื่องสำหรับบริเวณหรือจุดที่มี

ความเสี่ยงในการเกิดอาชญากรรม ยกตัวอย่าง การนำภาพ หรือวิดีโอจากกล้องวงจรปิด มาวิเคราะห์สถานการณ์โดยรวบรวมสถิติและหาแนวทางในการป้องกันปัญหานั้น ๆ ต่อแทนที่จะละเลยไป อีกทั้งยังมีการสร้างเครือข่ายภาคีภายนอกในประเด็นการป้องกันปัญหาอาชญากรรมอย่างต่อเนื่อง

2) เทศบาลตำบลเจ็ดเสมียน: โครงการตำบลคุณธรรม ได้สะท้อนให้เห็นถึงความสำเร็จของโครงการด้วยการอาศัยความร่วมมือจากภาคประชาชนร่วมมือกับหน่วยงานภาครัฐอื่น ๆ ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมในเขตพื้นที่ชุมชนของตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดในการป้องกันอาชญากรรมโดยการมีส่วนร่วมของประชาชนที่ส่งเสริมให้ประชาชนทุกภาคส่วนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม รวมถึงการสร้างจิตสำนึกเพื่อให้เกิดความรับผิดชอบร่วมกันในการป้องกันสังคมจากปัญหาอาชญากรรมผ่านโครงการตำบลคุณธรรมที่เทศบาลเจ็ดเสมียนได้อาศัยกระบวนการความสัมพันธ์ของสมาชิกภายในชุมชนที่อุดมสมบูรณ์เอื้ออำนวยให้เกิดวิถีชีวิตที่พึ่งตนเองบนฐานความคิด ความเชื่อ และภูมิปัญญาของชุมชน เรียกลีงเหล่านี้ว่าทุนทางสังคม ในการป้องกันปัญหาที่จะเกิดขึ้นภายในชุมชนได้สำเร็จผ่านกิจกรรมย่อย ๆ เช่น โครงการอาสาสมัครตำรวจบ้าน เป็นต้น สอดคล้องกับงานวิจัยของไกรวุฒิ วัฒนสิน (2549) ที่ได้ศึกษาเรื่องทุนทางสังคมกับการป้องกันอาชญากรรม

3) เทศบาลตำบลตะเคียนเตี้ย: โครงการรักษาความสงบเรียบร้อยของสังคม ได้สะท้อนให้เห็นถึงความสำเร็จของโครงการในการอาศัยความร่วมมือจากหลายภาคส่วนโดยเฉพาะส่วนราชการในเขตพื้นที่รับผิดชอบในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมที่เกิดขึ้น ซึ่งเป็นไปตามทฤษฎีการมีส่วนร่วมการสร้างเครือข่ายจากการปรึกษาหารือของวิระศักดิ์ เครือเทพ (2550) ที่มองว่าองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นยังคงมีบทบาทหลักในการลงมือแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น อย่างไรก็ตามองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอาจเปิดโอกาสให้ประชาชนสะท้อนความคิดเห็น หรือให้ข้อเสนอแนะที่มีต่อการจัดการกับปัญหาดังกล่าว บางครั้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอาจเปิดโอกาสให้องค์กรหรือหน่วยงานภายนอกเข้าร่วมคิด ร่วมปรึกษา เกี่ยวกับการกำหนดมาตรการหรือแนวทางในการจัดการกับปัญหาที่เกิดขึ้นอย่างเหมาะสม

4) องค์การบริหารส่วนตำบลเทพารักษ์: โครงการติดตั้งศูนย์ควบคุมและติดตั้งระบบกล้องโทรทัศน์วงจรปิด ได้สะท้อนให้เห็นถึงความสำเร็จในการจัดตั้งศูนย์ควบคุมและติดตั้งระบบกล้องโทรทัศน์วงจรปิดโดยอาศัยการปรับเปลี่ยนสภาพแวดล้อมในการป้องกันอาชญากรรม ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีในการป้องกันอาชญากรรมโดยสภาพแวดล้อม กระบวนการในการดำเนินงานด้วยการมีความเป็นเมืองมากขึ้นจึงมีลักษณะที่คล้ายกับเทศบาลนครรังสิต มีความแตกต่างกันเพียงแค่การบริหารจัดการเท่านั้น เช่น การซื้อและซ่อมอุปกรณ์กล้องวงจรปิด องค์การบริหารส่วนตำบลเทพารักษ์จะใช้วิธีการซื้อและซ่อม ส่วนเทศบาลรังสิตจะเป็นระบบเช่า เป็นต้น

2. การวิเคราะห์ และเปรียบเทียบปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความสำเร็จในการป้องกันอาชญากรรมและความปลอดภัยขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแต่ละแห่ง รวมไปถึงปัญหาอุปสรรคในการบริหารงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

จากผลการลงพื้นที่สำรวจและศึกษาโครงการนวัตกรรมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการป้องกันอาชญากรรมที่ผู้วิจัยคัดเลือกเป็นตัวแทนของภาคกลาง จำนวน 4 องค์กร พบว่า มีปัจจัยที่เกื้อหนุนจนกระทั่งนำไปสู่ความสำเร็จในการดำเนินโครงการ จำนวนทั้งสิ้น 6 ปัจจัยด้วยกัน ซึ่งมีความสอดคล้องกับงานวิจัยที่ผู้วิจัยได้ทบทวนวรรณกรรมไว้ ทั้งนี้สามารถวิเคราะห์ถึงปัจจัยที่เกื้อหนุนและนำไปสู่ความสำเร็จในการดำเนินโครงการ และที่สำคัญขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเหล่านี้มีการดำเนินการอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ริเริ่มจนกระทั่งปัจจุบันแสดงให้เห็นถึงความยั่งยืนของนโยบาย ดังนั้นจึงสามารถประมวลปัจจัยออกเป็นองค์ความรู้ที่มีลักษณะร่วมกันได้ดังต่อไปนี้

ปัจจัยที่หนึ่ง ปัจจัยด้านผู้นำขององค์กร พบว่า องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทั้ง 4 องค์กร ผู้นำองค์กรมีวิสัยทัศน์แสดงออกอย่างเด่นชัด และที่สำคัญมีมุมมองใหม่อยู่เสมอ ได้แก่ ความพยายามหาแนวทางในการพัฒนาท้องถิ่นให้เกิดเป็นชุมชนที่มั่นคงและปลอดภัย ผสมผสานกับการเพิ่มคุณภาพชีวิตของประชาชนในท้องถิ่นให้มีความรู้สึกปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน จึงได้กำหนดนโยบายและยุทธศาสตร์ในการรักษาความสงบเรียบร้อย และความปลอดภัยในชุมชนเป็นยุทธศาสตร์หลักเพื่อขับเคลื่อน

ให้ท้องถิ่นเป็นชุมชนที่มั่นคงและปลอดภัย โดยปัจจัยด้านผู้นำสามารถแบ่งผู้นำตามลักษณะบริบทของสังคมได้ ดังนี้

1) ผู้นำขององค์กรลักษณะท้องถิ่นที่มีความเป็นเมืองชัดเจน - การมีวิสัยทัศน์ของผู้นำในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นลักษณะนี้ย่อมทราบดีว่าได้รับการเลือกตั้งมาจากประชาชนที่มีความตื่นตัวทางการเมืองและตระหนักต่อปัญหาสังคมเป็นอย่างมาก ผู้นำจึงต้องมีวิธีการค้นหาวิธีการแก้ไขปัญหา ตอบโจทย์ได้อย่างเป็นรูปธรรม มีระเบียบแบบแผนที่ชัดเจนซึ่งมีความสอดคล้องกับไพบูลย์ โพธิ์สุวรรณ (2551) ที่มองว่าปัจจัยด้านผู้นำเป็นปัจจัยที่นำไปสู่ความสำเร็จในผลงานการบริหารงานที่มีผลสัมฤทธิ์ กล่าวคือ ผู้นำจะต้องมีลักษณะที่เปิดกว้างรับฟังความคิดเห็นจากผู้อื่น นอกจากนี้ยังต้องมโนบายที่ชัดเจน

2) ผู้นำขององค์กรลักษณะท้องถิ่นที่มีความเป็นชนบท - ผู้นำในเขตชนบทที่ประสบความสำเร็จแสดงให้เห็นถึงความกระตือรือร้นต่อการไม่ได้หยุดนิ่งในการแสวงหาแนวทางแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ภายในชุมชน อีกทั้งการเข้าไปนั่งในใจของประชาชนท้องถิ่นชนบทผ่านการใช้ชีวิตร่วมกันระหว่างผู้นำกับประชาชนยังพบเห็นได้ชัดเจน ย่อมทำให้ผู้นำองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้รับทราบข้อปัญหาได้อย่างแท้จริงนำมาซึ่งการค้นหาวิธีแก้ไขอย่างถูกต้อง ผู้นำขององค์กรที่มีความเป็นชนบทจึงไม่จำเป็นต้องมีบุคลิกภาพดีเสมือนนักการเมืองเพียงแต่มีสภาวะของความเป็นผู้นำก็เพียงพอ นอกจากนี้ผู้นำต้องอาศัยศิลปะโดยเฉพาะด้านการเจรจา สื่อสารในการทำความเข้าใจกับประชาชนในท้องถิ่นที่ปัจจุบันมีความตื่นตัวทางการเมืองมากขึ้นกว่าสมัยก่อน ให้มีส่วนร่วมร่วมกับองค์กรในฐานะเจ้าของพื้นที่แทนที่จะรอพึ่งพิงจากรัฐบาลกลางหรือองค์กรท้องถิ่นขนาดใหญ่เพียงอย่างเดียว และเน้นบทบาทการมีส่วนร่วมของประชาชน สอดคล้องกับอรรถัย กักผล และฉัตรวิ ปริสุทธิญาณ อ่างถึงในอนุจิตร ชินสาร (2557) กล่าวคือ ผู้นำองค์กรทั้งฝ่ายการเมืองและฝ่ายข้าราชการประจำไม่ว่าจะสืบบทบาทในฐานะใดจะต้องมีความตั้งใจแน่วแน่และจริงจังต่อการมีส่วนร่วมของประชาชน (อนุจิตร ชินสาร, 2557) นอกจากนี้ความตั้งใจและการสร้างความน่าเชื่อถือของผู้นำองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นยังก่อให้เกิดความไว้วางใจจากประชาชน เชื่อถือศรัทธาของประชาชน

3) ผู้นำขององค์กรลักษณะท้องถิ่นที่มีความเป็นกึ่งเมืองกึ่งชนบท - ผู้นำขององค์กรที่สามารถแก้ไขปัญหาของชุมชนได้ประสบความสำเร็จจึงต้องมีวิสัยทัศน์ในการปรับตัวกับสถานการณ์ที่กำลังเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ต้องอาศัยความสามารถในการติดต่อสื่อสารกับภาคีเครือข่ายภายนอกเนื่องจากการมีฐานะทางการคลังในระดับปานกลาง ไม่เพียงพอเสมือนท้องถิ่นขนาดใหญ่ นอกจากนี้ต้องใช้ศิลปะในการสร้างแรงจูงใจจากทุกภาคส่วนให้ร่วมกันแก้ไขปัญหาภายในท้องถิ่นให้เกิดประสิทธิผลมากที่สุดสอดคล้องกับวีระศักดิ์ เครือเทพ (2550)

ปัจจัยที่สอง ปัจจัยด้านสมรรถนะความสามารถของเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติข้าราชการ และพนักงาน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทั้ง 4 องค์กร ที่ทำให้การดำเนินงานโครงการนวัตกรรมประสบผลสำเร็จ กล่าวคือ ข้าราชการในระดับบริหาร ได้แก่ ปลัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีความรู้ ความเชี่ยวชาญในการปฏิบัติราชการ ด้วยการมีประสบการณ์อย่างยาวนานทั้งจากการทำงาน และการศึกษาในระดับที่สูงขึ้น ย่อมมีความเข้าใจในกฎระเบียบที่ถูกต้อง สามารถตอบสนองนโยบายของผู้นำองค์กรได้อย่างถูกต้องและรวดเร็ว ส่วนข้าราชการในระดับปฏิบัติการ มีการปรับตัวในการเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ นวัตกรรม ได้แก่ เทคโนโลยี อุปกรณ์ ที่มีความทันสมัยและถูกนำมาใช้ในระบบราชการในยุคปัจจุบันมากขึ้นอยู่ตลอดเวลา อีกทั้งข้าราชการและพนักงานขององค์กรกลุ่มตัวอย่างได้แสดงให้เห็นถึงการมีจิตบริการสาธารณะที่ยอมทุ่มเทการดำเนินงานเพื่อความปลอดภัยแก่ประชาชนในท้องถิ่นซึ่งจะต้องอาศัยการทำงานในลักษณะ “ทีมเวิร์ค” ที่ต้องอาศัยการดำเนินงานในการแก้ไขปัญหาท้องถิ่นอย่างใดอย่างหนึ่งร่วมกันกับทั้งในองค์กร และนอกองค์กรได้อย่างบูรณาการกันอย่างแท้จริง สอดคล้องกับ Kimberly L. Nelson และคณะ (2011) กล่าวคือ ความสามารถในการบริหารจัดการโครงการนวัตกรรมมีปัจจัยด้านความสามารถของพนักงานในการทำงานที่เป็นทีมที่มีประสิทธิภาพจะเป็นตัวปัจจัยหนุนเสริมให้การดำเนินกิจการในท้องถิ่นประสบความสำเร็จ

ปัจจัยที่สาม ปัจจัยด้านความสัมพันธ์ระหว่างฝ่ายบริหารกับฝ่ายนิติบัญญัติ (สภาท้องถิ่น) ปัจจัยนี้คือฝ่ายบริหารท้องถิ่น (นายกองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น)

และฝ่ายนิติบัญญัติ (สมาชิกสภาท้องถิ่น) องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นกลุ่มตัวอย่างแสดงให้เห็นได้อย่างชัดเจนว่ามีภาระงานที่มากเกินความจำเป็น โดยเฉพาะแต่ละฝ่ายต่างรู้บทบาทและหน้าที่ของตนเองไม่ได้คาดหวังเพื่อลี้ภัยบริหารแต่เพียงอย่างเดียวเหมือนกรอบแนวคิดดั้งเดิมอีกต่อไป ในที่สุดทั้งฝ่ายบริหารและฝ่ายสภาดำเนินงานเพื่อให้เกิดประโยชน์แก่ประชาชนเป็นสำคัญ โดยเฉพาะองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีลักษณะความเป็นเมืองสูงทำให้มีผลประโยชน์ในด้านงบประมาณที่สูงด้วยการแบ่งสรรงบประมาณกันอย่างลงตัวของแต่ละฝ่ายจึงเป็นสิ่งสำคัญในการลดปัญหาความขัดแย้ง และที่สำคัญเป็นการกระจายทรัพยากรได้อย่างทั่วถึงในทุกพื้นที่ที่สามารถได้รับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากฝ่ายนิติบัญญัติมีความเชี่ยวชาญในกฎ ระเบียบ ราชการแล้วก็จะเป็นการประกันถึงความโปร่งใสในการดำเนินงานขององค์กรได้เป็นอย่างดีคืออีกด้วย สอดคล้องกับ Kimberly L. Nelson และคณะ (2011) กล่าวคือปัจจัยด้านความสัมพันธ์ของฝ่ายบริหารและฝ่ายสภาถือเป็นปัจจัยแรกของความสามารถในการจัดการเกี่ยวกับโครงการนวัตกรรมในท้องถิ่นเพราะจะช่วยให้แก้ปัญหาโดยรวมด้วยความรู้ความสามารถของแต่ละฝ่ายได้อย่างประสบผลสำเร็จ

ปัจจัยที่สี่ ปัจจัยด้านศักยภาพขององค์กร สำหรับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นกลุ่มตัวอย่าง จากการลงพื้นที่สำรวจแสดงให้เห็นได้อย่างชัดเจนถึงการมีระบบเทคโนโลยีและอุปกรณ์ที่มีความทันสมัยที่เหมาะสมต่อการให้บริการประชาชน โดยเฉพาะองค์กรที่มุ่งเป้าหมายการให้บริการแบบครบวงจร และตลอด 24 ชั่วโมง ได้มีการนำระบบการเชื่อมโยงกับเครือข่ายสังคมออนไลน์มาปรับใช้กับการปฏิบัติราชการด้วย เพราะปัญหาอาชญากรรมหรือสาธารณภัยต่าง ๆ ไม่สามารถเลือกเวลาในการเกิดได้ ผสมผสานกับการมีงบประมาณที่พร้อมต่อการบำรุงรักษาเพื่อให้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์เหล่านั้นมีศักยภาพใช้ได้อยู่ตลอดเวลา สิ่งเหล่านี้สะท้อนให้เห็นถึงการมีศักยภาพและประสิทธิภาพขององค์กรที่พร้อมจะให้บริการสาธารณะต่อประชาชนได้อย่างสม่าเสมอ

ปัจจัยที่ห้า ปัจจัยด้านความร่วมมือจากภาคีเครือข่ายภายนอก ซึ่งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นกลุ่มตัวอย่างที่ได้ลงพื้นที่สำรวจ สามารถบ่งชี้ว่าการดำเนินงานโครงการนวัตกรรมในการป้องกันอาชญากรรมต้องมีการอาศัยความร่วมมือจาก

ภาคส่วนอื่น ๆ อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อบางสิ่งถูกกฎหมายไม่ได้กำหนดให้เป็นหน้าที่โดยตรงแต่เจตนารมณ์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องการจะดำเนินงานเพื่อหวังประโยชน์เกิดแก่ประชาชน แต่หน่วยงานที่มีหน้าที่ตามกฎหมายโดยตรงกลับไม่มีงบประมาณที่เพียงพอในการดำเนินงาน การอาศัยเครือข่ายความร่วมมือกันจึงเป็นทางออกที่สำคัญที่ทำให้โครงการต่าง ๆ สามารถดำเนินงานได้อย่างสำเร็จ สอดคล้องกับโกวิทย์ พวงงาม (2558) ที่มองว่า ปัจจัยภาคีเครือข่ายความร่วมมือถือเป็นปัจจัยที่มีผลต่อการสร้างนวัตกรรมโครงการต่าง ๆ ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น การสร้างเครือข่ายทั้งภาครัฐ ส่วนราชการอื่น ภาคเอกชน ภาควิชาการ และภาคประชาชน ให้สามารถประสบความสำเร็จได้จริงและทำหาย กับปัญหาใหม่ ๆ

ปัจจัยที่หก ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมของประชาชนและทุนชุมชนท้องถิ่น องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทั้ง 4 องค์กร เมื่อผู้วิจัยได้ลงพื้นที่สำรวจพบว่า มีความเข้มแข็งของประชาชนในพื้นที่เป็นพลังที่ยิ่งใหญ่ในความร่วมมือระหว่างภาครัฐกับประชาชน และอปท. กลุ่มตัวอย่าง ประชาชนมีลักษณะเข้าใจบริบทของท้องถิ่นและตื่นรู้ทางด้านการเมืองอย่างแท้จริง มีความห่วงใยทรัพยากรของท้องถิ่นของตนสะท้อนให้เห็นได้จากการมีจิตอาสาเข้ามาขอร่วมสร้างสรรค์โครงการต่าง ๆ ประกอบด้วย การร่วมคิดร่วมวางแผน ในการดำเนินกิจกรรมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้เป็นอย่างดี ซึ่งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจึงเปิดโอกาสอย่างเต็มที่ให้ประชาชนเข้าร่วมกิจกรรมได้นอกจากนี้ยังคอยเฝ้าระวัง และเป็นหูเป็นตาตามที่ภาครัฐมอบหมายให้ปฏิบัติด้วยความเคร่งครัดอย่างสม่ำเสมอ ถือว่าสอดคล้องกับงานวิชาการร่วมสมัยอย่างแท้จริง เพราะนักวิชาการในปัจจุบันพยายามผลักดันให้เกิดความร่วมมือของภาคประชาสังคมอย่างแท้จริง และมองว่าหากกระจายอำนาจไปสู่ภาคประชาชนอย่างแท้จริงจะส่งผลให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นบริหารงานได้อย่างประสบความสำเร็จ

สำหรับการวิเคราะห์ถึงปัญหาและอุปสรรคขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการดำเนินโครงการนวัตกรรม จากการที่ผู้วิจัยลงพื้นที่สำรวจ และสัมภาษณ์ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องโดยตรง ทำให้เห็นถึงปัญหาและอุปสรรคบางประการที่ทำให้การดำเนิน

โครงการนวัตกรรมเกิดปัญหาขึ้น โดยแบ่งเป็นประเด็นได้ดังต่อไปนี้

1) การประสานงานกับหน่วยงานภายนอกที่ต้องอาศัยวิธีการของระบบราชการที่มีความซับซ้อน กล่าวคือในการป้องกันอาชญากรรมและความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนยังถือเป็นภารกิจหลักของหน่วยงานฝ่ายปกครองและสำนักงานตำรวจแห่งชาติ

2) การพึ่งพิงระบบเทคโนโลยี สารสนเทศ กล่าวคือโครงการนวัตกรรมที่มีความโดดเด่นได้นั้น ปัจจัยสำคัญอย่างหนึ่งคือการมีระบบเทคโนโลยีสารสนเทศและระบบเครือข่ายสังคมออนไลน์ที่มีความทันสมัยคอยสนับสนุนเอื้ออำนวยต่อการดำรงอยู่ของนวัตกรรม แต่ในอีกแง่มุมหนึ่งนวัตกรรมเหล่านี้สามารถเกิดขึ้นได้จากการใช้งบประมาณที่ค่อนข้างสูง องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจำเป็นต้องจัดสรรเม็ดเงินเพื่อจัดซื้อจัดจ้างอุปกรณ์เทคโนโลยีและสำรองไว้เพื่อบำรุงรักษาด้วย กระนั้นหากระบบต่าง ๆ เกิดการขัดข้อง

3) ปัญหาในเรื่องความกังวลขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต่อเรื่องระเบียบข้อกฎหมาย รวมไปถึงการตีความของหน่วยงานที่มีหน้าที่ในการตรวจสอบการใช้งบประมาณแผ่นดินถึงบทบาทและภารกิจหลักขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นว่าเป็นไปตามที่กฎหมายกำหนดหรือไม่ ทำให้บรรดาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขาดความมั่นใจในการดำเนินโครงการ หรือหากดำเนินโครงการไปแล้วก็มีความกังวลว่าจะถูกตั้งประเด็นในการขุดใช้งบประมาณที่สูญเสียไปจากโครงการหรือไม่ ทั้ง ๆ ที่โครงการเหล่านี้ดำเนินการโดยรับฟังมาจากปัญหาของประชาชนโดยแท้จริง

ข้อเสนอแนะ

กระนั้นเมื่อปัญหาอาชญากรรมและความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนเป็นสิ่งที่รอคอยเวลาในการแก้ปัญหาไม่ได้ ผู้วิจัยจึงขอเสนอแนะเชิงนโยบาย ดังนี้

1. เร่งส่งเสริมการกระจายอำนาจ รวมไปถึงภารกิจบางส่วนมาให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการดำเนินการแก้ไขได้อย่างถูกต้อง รวดเร็ว และเพื่อเป็นการให้ประชาชนทุกคนได้เข้าถึงการบริการโดยเฉพาะในภารกิจการป้องกันอาชญากรรมแทนที่จะมองว่าเป็นภาระหน้าที่ของสำนักงานตำรวจแห่งชาติเพียงอย่างเดียว เพราะตามหลักการแล้วองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นย่อมต้องรับรู้ปัญหาและวิธีการแก้ปัญหาของประชาชนในท้องถิ่นได้ดีที่สุด โดยจัดตั้งเป็นศูนย์ หรือสำนักในการป้องกันอาชญากรรมและหรือการบรรเทาทุกข์ บรรเทาสาธารณภัย ที่มีงบประมาณและบุคลากร รวมไปถึงแผนงาน หรือโครงการที่มีความชัดเจนที่เฉพาะเจาะจงต่อการป้องกันปัญหาอาชญากรรมและบรรเทาสาธารณภัยในองค์กร และควรมีการออกกฎหมาย หรือระเบียบสำหรับให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นแนวทางปฏิบัติในการป้องกันอาชญากรรมให้มีความชัดเจน ซึ่งอาจครอบคลุมถึงการใช้งบประมาณเพราะเนื่องจากในปัจจุบันพบว่า ตัวบทกฎหมายที่กำหนดภารกิจและหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการป้องกันอาชญากรรม รวมไปถึงการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนมีลักษณะที่อาจไม่ชัดเจนต่อการตีความ ทำให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเกิดความกังวลในการตรวจสอบที่มีความเข้มข้นของหน่วยงานส่วนกลาง

2. ควรมีการส่งเสริมการมีส่วนร่วมในการดำเนินการกิจในลักษณะเป็นเครือข่ายกับหน่วยงานในภาคส่วนอื่น ๆ ย่อมทำให้ปัญหาการเข้าถึงบริการของประชาชนได้รับการจัดการแก้ปัญหาได้เป็นอย่างดี รวดเร็ว หน่วยงานต่าง ๆ เองก็เป็นการลดภาระหน้าที่ในส่วนที่ศักยภาพก้าวไปไม่ถึงด้วยเช่นกัน

3. การมีวิสัยทัศน์และภาวะผู้นำของบรรดาผู้นำทางการเมืองท้องถิ่นก็ถือเป็นสิ่งสำคัญเช่นกัน ตัวนายกององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเองก็จะต้องมีความจริงใจต่อการแก้ไขปัญหาของประชาชนในฐานะที่ได้รับความไว้วางใจเลือกตั้งเข้ามาทำหน้าที่ ก็จะต้องให้ความสำคัญกับประเด็นการป้องกันอาชญากรรม และความมั่นคงปลอดภัยด้วย แทนที่จะให้ความสำคัญกับประเด็นสาธารณูปโภคเพียงอย่างเดียว การออกนโยบายและการนำนโยบายไปแปลงเป็นการปฏิบัติก็จะต้องมีความครอบคลุมในทุก ๆ มิติตอบรับความท้าทายรูปแบบใหม่ ๆ ที่กำลังจะเกิดขึ้นในอนาคต

บรรณานุกรม

- โกวิท พวงงาม. (2558). **นวัตกรรมท้องถิ่นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น**. กรุงเทพฯ : เสมอธรรม.
- ไกรวุฒิ วัฒนสิน. (2549). **ทูลทางสังคมในการป้องกันอาชญากรรม**. (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพฯ.
- จรัส สุวรรณมาลา และคณะ. (2548). **รายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ โครงการวิถีใหม่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในประเทศไทย**. กรุงเทพฯ : สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.
- ตระกูล มีชัย. (2559). **การปฏิรูปประเทศด้านการกระจายอำนาจ การจัดการบริการสาธารณะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น**. กรุงเทพฯ : สถาบันพระปกเกล้า.
- ชเนศวร์ เจริญเมือง. (2550). **100ปี การปกครองท้องถิ่นไทย พ.ศ. 2440 - 2540**. (พิมพ์ครั้งที่ 6). กรุงเทพฯ : คบไฟ.
- ไพบุลย์ ไพรัชสุวรรณ. (2551). **ยุทธศาสตร์การพัฒนาท้องถิ่นสู่ผลสัมฤทธิ์ : กรณีศึกษาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในประเทศไทย**. (วิทยานิพนธ์ปริญญาเอก). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพฯ.
- วีระศักดิ์ เครือเทพ. (2548). **นวัตกรรมสร้างสรรค์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น**. กรุงเทพฯ : สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.
- วีระศักดิ์ เครือเทพ และคณะ. (2557). **รายงานการศึกษาระดับสมบูรณ์ โครงการศึกษาริวิจัยเพื่อติดตามและประเมินการกระจายอำนาจของไทย**. กรุงเทพฯ : คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. (2560). **ปัญหาอาชญากรรมของสังคมไทยในปัจจุบัน**. สืบค้นจาก <http://nidapoll.nida.ac.th/index.php?op=polls-detail&id=556>.
- สมใจ สังข์เสตมภ์. (2554). **การปรับบทบาทของภาครัฐไทยกับการมีส่วนร่วมของภาคประชาสังคมและชุมชน**. (วิทยานิพนธ์ปริญญาเอก). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพฯ.
- สุดสงวน สุธีสร. (2558). **อาชญาวิทยา**. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

- สุมนทิพย์ จิตสว่าง และคณะ. (2560). **รายงานการวิจัยเรื่องบทบาทขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการป้องกันปัญหาอาชญากรรม**. กรุงเทพฯ : คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อนุจิตร ชินสาร. (2557). **นวัตกรรมการบริหารขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ**. (วิทยานิพนธ์ปริญญาเอก). มหาวิทยาลัยบูรพา, ชลบุรี.
- Kimberly L. Nelson and others. (2011). Innovation management in local government: An empirical analysis of suburban municipalities. **International Journal of Organization Theory and Behavior**, 14(3), 301-328.
- United Nations. (2010). **Handbook on the Crime Prevention Guidelines: CRIMINAL JUSTICE HANDBOOK SERIES**. New York : United Nations.
- World Bank. (2017). **World Development Report 2017 : Governance and the law**. Washington D.C. : A World Bank Group Flagship Report.

Translated Thai References

- Anujit Chinnasan. (2014). **Administrative Innovation of Local Government Organization in the Northeastern Region**. (Unpublished doctoral dissertation). Burapa University, Chon Buri. [in Thai].
- Charas Suwanmala. (2005). **Full Research Report of Corporate New Way Local government in Thailand**. Bangkok : The Thailand Research Fund. [in Thai].
- Kovit Puang-Ngam. (2015). **Local innovation of local government**. Bangkok : Sematham. [in Thai].
- Kraiwoot Wattanasin. (2006). **Social Capital and Crime Prevention**. (Unpublished doctoral dissertation). Thammasat University, Bangkok. [in Thai].

- National Institute of Development Administration. (2017). **Crime problems of Thai society**. Retrieved from <http://nidapoll.nida.ac.th/index.php?op=polls-detail&id=556>. [in Thai].
- Phaiboon Posuwan. (2008). **Local Authority Development Strategies for Results: Case Studies of Local Authorities in Thailand**. (Unpublished doctoral dissertation). Thammasat University, Bangkok. [in Thai].
- Somjai Sungstamp. (2011). **The changing Roles of Thai's Public Sector and The Participation of Civil Society and Community**. (Unpublished doctoral dissertation). Thammasat University, Bangkok. [in Thai].
- Sudsanguan Suthisor. (2015). **Criminology**. (2nd Ed). Bangkok : Thammasat University. [in Thai].
- Sumonthip Chitsawang. et.al. (2017). **Research report on the role of local government organizations to prevent crime**. Bangkok : Faculty of Political Science, Chulalongkorn University. [in Thai].
- Tanet Charoenmuang. (2007). **100 Years of local government in Thailand, 1897-1997**. (6th Ed.). Bangkok : Kobfai . [in Thai].
- Trakoon Meechai. (2016). **Decentralization reform and Public Service Management of Local Government**. Bangkok : King Prajadhipok's Institute. [in Thai].
- Weerasak Krueathep. (2005). **Local Government Initiatives in Thailand : Cases and Lessons Learned**. Bangkok : The Thailand Research Fund. [in Thai].
- Weerasak Krueathep. et.al. (2014). **Complete study report of Research project to monitor and evaluate the decentralization of Thailand**. Bangkok : Faculty of Political Science, Chulalongkorn University. [in Thai].